بسم الله الرحمن الرحيم

بې موره

دلنډوکیسو ټولګه

لیکوال : رفیع الله (روښن)

کال: ۱۳۹۰ هـ لمریز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه.لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپرندوی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور وویبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر
لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل يې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مينې او عاطفې درس راکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخودرویه غاټول ورمي

د پښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((دادستور
دی چې له درده زګېروي خېژي_کنه څه و درحمان له شاعرۍ))
رښتیاهم رحمان بابا یو واقعیت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي
زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه
راووځي او چې دچا د زړه ماڼۍ او د احساساتو او هيلو نړۍ لمبه
نشي نو له سر څخه يې دود نه پورته کېږي.
خودايواځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کيفيت څخه د قال
کيفيت ته بيايي، بلکې ډېر ځله خود طبيعت لوربيني او پر بشر او
دهغه پر چاپېريال دفطرت پېرزويني هم دانسان احساس ټومبي
.معنا داچې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکراو ليد
لورى دشرايطو او حالاتو په زولنوتړلى او مجبور انسان آن د خپلو
احساساتو او عاطفې واکمن هم ندى، اوشاعراو ليکوال خو بيا په
دې اړه ډېر ژر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمير د شګو کمر دى،
چې دجوړولو او نړولولپاره يې کوچنۍ پلمه په کارده، هغه له شګو
خيالي سليماني قصرجوړ، د سرابود ېوال ترې تاو اودبنسټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زرتښه سرب او فولاد ذوب (ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت، لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته تغر کړي، له کوه قافه ورته زبزبانه، بدرۍ جماله او ماسندره ښاپيرۍ راولي، د امنيت لپاره يې د دېوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته ختې او راښکته کېږي، خو ځو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکوندي نو د سترګو په رپ کې يې بيا دامانۍ نړولي او پرځاى يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبۍ ترې سقراوژمی يې زمهرير شي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.

د دې کشمکش يو تن اسير، د خوف او رجا ترمنځ راګېر او په عين وخت کې د ميکدې او بتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او د سرګردانۍ طوق پرغاړه اچولی دی.

دده دزړه په نرۍ د لمبوغرونه او د خيالي سل پوړيزو اسمانڅکو د شاعرانه مهندسۍ وړتيا د دې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روښن به دشل،يوويشت کالوځلمی وي خو دادب او ليکوالۍ په ډګر کې يې عمرله تې خوره کوچني ډېرندی،مينه او اشتياق يې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام ايښودنې عملي زمينه برابره شوېده .

روښن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(دهجرت په ديار)کې را وټوکېد ،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوندکوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دی.

دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي ،دالفاظو په جامه کې نغښتې او تاسوته يې وړاندې کړېدي.

دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواد او دافغانانو په څېر زړه ماتې ملت کې يې په اوړوکې دمالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روښن دهمدي سوژو په اوربل کې ګلان ايښي او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړي دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځورکړيدي.

کـه څـه هـم دافغانسـتان پـه څـېر درد پـدلي ټولنـه کـې چـې لاهـم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په ببلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، دسوژو کمی نشته خو دسوژو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهين ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړې استعداد لري.
ادبیان ،لنډه کیسه،واقعیت ،نه بلکې د واقعیت تمثیل بولي،خو د روشن کیسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعیت دي،دده د کیسو سوژې یا کورنی تاوتریخوالی،یاناسم دودونه یا نېستي او تنګ لاسي،یا د ښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او یا روان سیاسي ناورین دی.
که څه هم پښتانه ادبیان د لنډې کیسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کیسه لیکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرین ته اړتیا لري،هیله ده چې د پښتو غزل په څېر د پښتو کیسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوینو سره وځلېږي او زموږ د ځوانی پرمهال یې پېغله کړي، زه چې د پښتو کیسې د حرکت سرعت وینم د هیله مندی تر څنګ یو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محرومیت پیر وو ، داوس په پرتله لنډې کیسې ته پام ډېروو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښایي ډېر پرمختګ شوی وای،خو استعمار لا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې ځوک کیسې یا شعر لیکلو ته وخت ورکړي.
((یو خوښ ایست په دنیا ډېرشو_بل د چاپان رختونو وکړل پساتونه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دلنډې کيسې مبلغين او لنډې کيسې ته بلونکي چې په اوونۍ کې به يې دوه درې کيسې ليکلې نن وينو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې يوه کيسه هم نه ليکي.

خوله نېکه مرغه ښاغلي روشن شعر او کيسې ته کار ويلی، تر اوسه خو په پوره مينه او لېوالتيا دا کار کوي، هيله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.

هر شاګرد ، استاد اولاړښوونکي ته اړتيالري، هرڅوک بايد وروزل شي، دهر چا دکار نيمګړتيا او نوښتونه بايد ديوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پيلوونکی)همدې لارښوونوته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو يوبل حقيقت چې بايد له لوستونکيو سره شريک کړل شي، دادی چې له روشن سره هېڅا هم دا مرسته نه ده کړې، تر ماپورې چې ((خوريی،او ددفترهمکارمي هم دی))، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېږي او نا راستي کړېده، (ښايي لوی لامل يې د چاپان رختونه ،بوختياوې او دپونډ او ډالرولېونۍ مينه وي) ده ته هېچا نه دي ويلي چې کيسه څنګه پيل کړه ،اتلان اوکرکتران څنګه وروزه ،کيسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته اوغوته يې څنګه پرانيزه، هغه خودرويه بيا باني غاټول دی ،که کيسې يې په تول پوره وي دده کمال دی اوکه فني او تخنيکي نيمګړتياوې ولري نو زموږ تقصير دی.

خودادوه نصيحتونه مې ورته ډېر کړي اوده کم په پام کې نيولي چې په کيسه کې ډېر کرکټرونه مه را ګډوه ځکه چې پالل يې سخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهیم درنه تکرار او لیکنه اوږده نشي.
په هرحال کیسې یې د بر ښې موخې ، ښوونیز او روزنیز پیغامونه لري، کیسه تربلې یې کیسه ییزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مینه یې تانده او ځپانده ده ،که څه هم بوختیاوې یې ډېرې دي؛ خو داچې ځوان دی هیله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو بریاوو ، علمي ،تحقیقي او تخلیقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان او بیاد علامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خو باید د الفت افکار،اثاراو مزارهم پرې اغېزوکړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له بریاوو اوخوښیو ډک سباوون په هیله.

محمد حسن حقیار
۵_۱_۱۳۹۰هجري لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنولوستونکیو:- دانقلاب کلونه د جنګ له غمیزو سره چې ټولنه یې له ډېرو ناخوالو سره مخ کړې، د بې ګناه خلکو شهادت، مهاجرتونه، بې کوري ،فقر اوبدبختۍ یې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه یې هم وروزل، چې زمونږ او سني ځوانان یې ښې ببلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونوکې خپل لیاقت اومهارت ښایي ؛ یو له هغو استعدادونو څخه هم ځوان لیکوال او شاعر ښاغلی رفیع الله روشن دی، اروا ښاد پوهاند عبد الشکوررشادوایي:

زمانه چې پر مدار د کیـــــــــنې راشي
د کمال په منارو تکــــــــــــــې بر پاشي
د ډېر کلونه دې په کار چې په دې ملک کې
بیا الفت غوندې شېوا شـــــــاعرپیدا شي

دا د حقیقت نه لرې خبره نه ده چې هیلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بیا بیا ځوانېږي دادی بیا نن د الفت صاحب په باغ کې یو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانګو کې ډېر دهنر ګلان وسپړي دا دهنرد ښکلا نوی ټوکیدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصیت چې راتلونکې لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې ترې ډېرې هیلې کېدای شي ښاغلی رفیع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې یې د لنډو کیسو په لیکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسیزو کې پیدا او لوی شوی ؛لکه یو ماهرعکاس د خپلې ټولنې دعیني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ریالستیکې کیسې ترې جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع، منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنر معلوموي او دلوستونکي د توجه وړ ګرځي. یو څه چې شاعران او لیکولان باید د هر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبور کړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنې فلکورسره بلد او د ټولنې په ناخوالو یې ژور فکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي. زه اکثرن د هغه لیکنې د نبټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي اودامې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی. د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې د انقلاب په کلونو کې د خپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه او ډېری کورنۍ ورسره لاس او ګریوان دي، که تاسې دا کتاب تر اخره پوري ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غواړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمد حسن حقیار صاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې د پښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وځېرې او په اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلا بریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستولو ته.

د خورولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې په پلمه

غوښتل مې چې د کیسه لیکنې ډګر ته د راوتلو او د خپلو کیسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره دزړه خواله وکړم،
خو ګومان کوم چې پر دې کیسو د ښاغلي حقیار لیکنې داتشه ډکه او دااړتیا یې پوره کړه او پدې بوخته نړۍ کې د تکرار المکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو دا په ځان پور بولم چې له ډېر درانه ورور او د ادب د ګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم ،کور ودانی ورته ووایم چې تر هرچازیات یې زه د لنډو کیسو لیکلو ته هڅولی یم، زماهره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند اوډېره مینه لوستې،د کلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هڅولی او دخپلو خورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ وېستی یم او که دده زیار او پام نه وای ښایي دومره ژر موددې کیسو ناوې دچاپ په ګاڼه پسوللې نه وای لیدلې.
له خپل درانه استاد ،ماما او همکار ښاغلي الحاج قاضي محمدحسن (حقیار) هم چې تل یې ماته دخپل پلار مینه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې د خپل پلار ربېلتون ندی احساس کړی، منندوی یم، زماهره نثري او نظمي پنځونه، دده له کتلو وروسته خپره شوې ،.ماته یې ډېرې لارښوونې کړېدي او کوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له درني خور زرلښتي حفيظ شخه هم ډېره ډېره مننه چې لوریینې او مینه ناک چلندیې په نااشنایي کې ورسره اشناکړم ، په بوخته نړۍ (کاناډا) کې یې زما د کیسو لوستلو ته وخت ورکړ او تل یې هڅولی او نازولی یم.

له ګران ورور رضاخان (ایوب زاده) شخه هم ډېر منندوی یم چې ددې کتاب په سرخېنه کولو(ډیزاین)کې یې زحمت ووېست او کم ترکمه دې کتاب ته یې ظاهري ښکلا ورکړه.

له هغو لوستونکیو مخکې ترمخکې بخښنه غواړم چې ښایي ځینې کیسې یې په طبیعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي.دازما لومړۍ ټولګه ده نیمګړتیاوې به پکې ضرور وي خو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بریا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کورودان
رفیع الله روشن
۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټورخم څنځير

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نوبیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې يوچکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پيدا کېده، ډېر وخت کېده يوه ورځ په کورکې ناست وم چې دتره ځوی مې موږ کره راغی او يوه کارت يې راکړ کارت له پاکستان هريپور څخه راغلی وه چې موږ پکې سره دفاميله غوښتل شوي وو؛ له فاميل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له يوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر ښوبه ببرته راتلې نو ددواړو خواوو دکرايې هومره پيسې به دماشومانو په درملنه، باندې لږېدلې ،مازديګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک بايد ولاړشي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته پلار دګوتې په نيولوسره ماته اشاره وکړه اوويې ويل چې ته بايد ولاړشې؛ زه چې ددې خبرې اورېدوته ډېرلېوال وم ،په اورېدو مې په زړه دخوشحالۍ ساړه راننوتل دډېرې زياتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته يوغټ اوقيمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطاوم ويل مې چې کله به داشپه سباکېږي ،خيرخوشپه سباشوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټرراغی اوپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم لاړم جلال اباد ته اوله جلال اباد څخه دتورخم په موټرکې کېناستم ، په لاره کې مې دخوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته کوښې نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکرکې هغه دکلیوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ویل به یې: دتورخم په ځنځیر کې پاکستاني پولیس افغانان ډېر تنګوي لنډه دا چې دماسپښین دوه بجې وې چې دتورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټرڅخه ښکته شوو ،اودځنځیر په لور پلي روان شو ډېرزیات بیراوبارو په هغه وخت کې به دتورخم دروازه دماښام په اووبجوبند یده نوهرڅابه بېړه کوله څومره ژر چې امکان لري باید له ځنځیر څخه ځان په وخت واړوي کله چې ځنځیرته ورسېدم نولکه دیولار ورکې په شان مې اخوااودېخوا ته کتل په فکرکې به مې دکلیوالو خبرې یوشور جوړ کړی و ،په همدې سوچواوفکرونوکې روان وم ګورم چې ددروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې دپاکستان(عسکر)ولاړول دپاکستان پولیسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به یې ورته ویلې اوزموږ دافغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خوزموږ دعسکرو دې غیرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال دنورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چیشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دودربدلو وایې، مګرماداسې تصوروکړچې ماهیڅ هم نه دي اوربدلي اوخپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بیادماجره له غږسره یوځای په چپه اوږه دیودروند لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلګېدلو سره نژدې وه چې له خولې نه مې بې اختياره چيغه ووځي
مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې يو پاکستانی پوليس ده له پټکو او
رېولو وروسته يې له لاسه ونيولم او کش يې کړم په دې وخت کې مې
زمـوږ د ټـولنې پـه خـدمتګار (پـوليس) پـه لورپـه نهيلـي انـداز
وکتل، خو هغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګر زه
دده دمسکا په معنی نه پوهېدم زه پاکستاني عسکر له لاسه ونيولم
او ګوښه يې کړم ، راته يې ويل چې ژر شه او دچايو پيسې راکوه ګنې
درته خه به نشي، ماورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيدم
چې دا پـه هر افغـان چه ددې ځنځيرځخه تېرېږي ددوی کلنګ دی
نوراته ويې ويل هسې زموږ وخت مه ضايع کوه او کنه نو (اې سې چو
صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومره ظالم
نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځيرنه
په لږې فاصله کې يوه غرفه وه او هلته يو تور سړی پکې پـه څوکۍ
ناست و اخبارتـه پـه کتلو يـې سرټيټ اچولی وه اوداوږې پـه سريـې
رقم رقم نشـانونه پـه درو ښـې ټومبلي وو ، دغـه عسـکر چې زه يـې
دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولـم
او پـه اوردويې ورتـه څه وويـل خوزه پـرې پـوه نشـوم اولـه يـوې بلـې
سلامۍ سره روان شو؛ ناست سړي پـه ډېر غـرور سره سرله اخبارنـه
راپورته کړ او مخې ته ايښې د چايو پياله يې راپورته کړه او ويې ويل
خير خو بـه وي کنـه ځوانـه چرتـه روان يې؟ زه چې ډېر وارخطاو م او
وېرېـدم نو د ځـان د خلاصـون لپـاره مـې د واده پرځـای د مـړي کلمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استعمال کړه او ورته مې وویل صیب مړي ته روان یم په کړس کړس یې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي یو شان دي هېڅ فرق نکوي غټ وي او که کوچنی ایا ستا پلار ،تره اویا مشر وررور نشته چې ته مړي ته روان یې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم یوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړ او په ډېره سختۍ مې ورته وویل صیب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي.له دې سره یې راته وویل زموږ د چای پاني پیسې راکړه او ورځه؛ ما ورته وویل چې له ما سره خو پیسې نشته خو په ډېرو پټکو او ګوابنونو یې مجبور کړم چې پیسې ورکړم، جیب ته مې لاس کړ او دوه سوه روپۍ مې ورته ونیولې ، دا یې واخیستې او ویې ویل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته یې ورکړم ،ما ورته وویل چې له ما سره خو نورې نشته .له دې سره یې زما جیب ته لاس کړ او ټولې پیسې یې واخستې او روان شو ما ته یې هم دتلو وویل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پولیس ونیولم او ده ورته خندل او روپۍ یې ورکړې او یو بل ته یې لکه دانګریزانو په شان د ګوتو نیولو سره ټینکیو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کرل- ربېل. د خيال په د نګو ماڼيو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې ليدل؛ خو چې په رښتيا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خيال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اند ېښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کروندې او پلې روان خلک مې د ېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بيا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونيو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسليت نښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو يې دا هرڅه د انسان ګټې ته پيدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.
خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نيولې پرېکړه پښېمانه شوم: نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې ړڼ ځواب راکوي او راته وايي چې (نه اوس نه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا درېیم ځل دی چې زما د پوښتني په ځواب کې ترې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخري کوي.
بیا به مې وویل:نه، تېروتي یم، زه هغې ته ګران یم. ته وګوره ! چې کله یې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وایي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو باید وکړي ! اخر څومره ښکلي ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونو کې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې یوه ورځ مې ورته وویل: ته خو ښېنته یې؛ نو بیا دې نوم ولې د (درى) ژبو دی !؟
په کړس یې وخند ، ولې دا خو څه ماپخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې !!
ورته ومې ویل: زه نور درته (مژګان) نه وایم !
- ښه نو څه راته وایې؟
- برېښنا !
- څه څه ! دا درته چا ویلي دي !؟
حیرانه شوه او ما ته یې همدا سې ژور کتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چاویلي دي؟
- ویې ویل زما اصلي نوم برېښنا ده.
- ما وویل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ویلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوازې پلار جان مې راته برېښنا وايي، نور په کورکې ټول راته مژګان وايي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کورېې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ ترورخې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خو مې د زړه خبرې نه شم شريکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او ويې ويل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغير د مرګ له ورځې بل څه وانه ورېدل، ته تل راته همدا اپلتې وايې.
- اوهو نازولیه درته وايم يې !
- ښه نو ووايه، همدا اوس اوکنه نو...
- وترهېده، کنه نو بيا څه کوې؟
غوښتل يې چې زما له خولې خبرې واورې.
ورته ومې ويل: ووايه کنه برېښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه، په مکر جنه لهجه يې وويل: ولې داسې وارخطايې ؟فکر مې په بله شو، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړه شېبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.

ناڅهانه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.

زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم.ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.

د مرستې په نیت ورتېت شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې بنکته کړه، یوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کړه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.

اوه زما خدایه دا خو برېښنا ده کنه ! !

هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ببلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل: زموږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې څوړند شو خو هغه به اوس هم نه وه خبره چې دازه یم کنه اوس به یې هم داخبره نوای کړې،هغه بیاهم بریالۍ شوه او خپله ژمنه یې سرته ورسوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه تصویر

کله یې چې په لمړي ځل ولیدل اوزړونه یې دیوبل په ختیارکې ورکړل ،نوهغه وخت شوکت په بازارکې دسیمیساری دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوته، نجلۍ څه، سمه حوره وه ! دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یې ترې هېرکړل اوپه ننداره یې شو ،هغه راغله اوپه شوکیس کې دننه غمي دارلاکت ته چې ګردچاپېریې غمي ول اوپه منځ کې یې دزړه تصویر جوړشوی وه یې سره ګوته ونیوه.

داپه څودی؟ ،خوچاته یې وایې دی لاداسې په خیالونوکې نه وه ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیولی و ، نجلۍ ورځخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نه ویل اوغلی ناست و جینۍ فکروکړچې کېدای شي دی کوم تکلیف لري ،اوهسې په دکان کې ناست وي اصلاً دکاندارکوم بل څوک دی،خوده خپلې سترګې دهغې پرسترګوکې ګنډلې وې ،اخرهغه ترې روانه شوه غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس اینبې ناشکن پیاله یې دټکري په کومه شمله کې ونښته ،لاندې پرسمنټو پرېوته اولکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتسبود دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو دخیال له رنګینې دنیا څخه راووته .نجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده .غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه دانسان زړه خوندی چې بل به پیدانشي،بله به واخلم هغې ورته وویل قیمت یې څودی چې دریې کړم .ده ورته وخندل ددې قیمت ته نه نشې پوره کولی هغه دده سترګوته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نویو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک نظرتیرکړ،خودهغه په سترګو کې یې دځان لپاره ډېر څه ولیدل،دهغه سترګو له دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه،بخښنه یې وغوښته اورونه شوه .هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې دریې کړم .هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول،ده غوښتل چې له ځانسره یې وغړوي بیا یې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم،خوهغې څه ونه ویل او ولاړه،یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپیرۍ چې دشوکت زړه یې ښکارکړی وه راغله ، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاڅېده اوسم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داځل خوبه څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکټ ته اشاره وکړه شوکت ورته راواخسته هه دادی واخله هغې لاکټ په لاس کې واړوه راواړوه .ښه ددې قیمت څوروپۍ دی ؟ددې قیمت ته نشې پوره کولی .څه ! !ولې دادومره قیمته دی څه !؟هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وويل ته څرنګه خبرې کوې زه وايم چې ددې قيمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګليسې وويل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خو تاته زما لخوانه ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچا ډالۍ مالۍ نه منم اونه زه دهغو نجوونو څخه يم چې په ډاليوپسې ګرځي،وايه قيمت يې چې دريې کړم دازما زيات خوښ شوی دی او کنه لاکتونونه دکانونه ډک دي،هوخوپه دې لاکت پورې زما زړه ترلی دی اوداتصويرچې پکې وينې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پيدا کېږي ،اوس که څه ويل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته وويل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان يې ،ده يې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ ورکوي نوهغه يې بايد ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اوياکوم نږدې خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وويل ستامطلب څه دی ،هغه ورته وويل مطلب داچې زه اوته دکاکااوماماله ځوی اولورنه هم ډېرخپلوان کېدای شو،ته ليونی شوی يې چې داسې خبرې کوې ؟ولې يواځې ليوني دمينې خبرې کوي ؟خيرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم يوښکلی ځوان وه نوله ورايه يې هغه ته په سترګوکې مينه ښکاريده ،شوکت وويل ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرميندو کي حالت يې وويل ته هم ښکلی يې ،خوله تانه نه يم ښکلی ! ! پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه شوه اوس دخدای پامان بیابه ګورو ،اوهو ته خودومره ژرزماپه زړه پوه شوې اوس نودهلک دژوندهره لحظه لکه دکال پشان تېرېده له دې نه وروسته یې په کورکې هم حالات بدل شول له ټولوسره به یې یوبل ډول چلندکاوه ،هېڅ به په کورکې نه کېناسته ،سهاربه لمانځه وخت ووته اوماخستن به راته ،له چاسره به یې زیاتې خبرې نکولې ،اتمه ورځ وه چې سپوږمۍ شوکت ته زنګ وواهه هغه اوکی کړبلې !سلام ،وعلیکم سلام ،اواز دنجلۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نه ! پښتنه یم !!اوه سلام ګرانې چېرته یې ! همدلته یم تاته نژدې یم ،خوماته ځای وښایه کنه چې درشم ،ښه نو ......ځای .ته راشه اوزه انتظارکووم ،شوکت خپل دکان کوم بل ملګري ته وسپاره اوپه بېړه روان شوه کله چې ورسېده اوسترګې یې پرې ولګېدې نوله زیاتې خوښۍ نه یې وروځې پورته پورته کولې.

زیاتې خبرې یې وکړې ،شوکت ورته ویل چې زه غواړم ستاسو کورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ویل چې زما پلاربه مې چېرته تاته درکړې ځکه چې هغه د برغټ فکرلري اوبل زموږ رواجونه دومره سخت دي چې هغه ستا په وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وویل چې زما ته پکارېږي ستادپلار رواجونه اور سمونه مې پکارندي ،هغې ورته وویل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟ زه نورهېڅ اورېدل نه غواړم اوپه کورکې ووایه چې سبازما کورنۍ ستاسو مېلمانه دي ،نوڅه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرنګه کور کې وایم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خیرر ادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وایم.
سبا شوکت خپله مور او دتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته یې هغوی سره دخپښې خبره یاده کړه خوپه ځواب کې یې ورته وویل چې مورږ ته یو څه وخت راکړی ترڅو مشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې او مصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي ربښتیا هم چې جوړې په اسمانونو جوړېږي.
دربیمه ورځ یې دستمال ورکړ او کوژده وشوه ،له څو میاشتو وروسته یې واده هم تیار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتني شوکت وېرولې وه چې پلار به یې ترې زیاتې پیسې او خوږه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره یې ډېر احسان وکړ،ولور خوځه چې حتی له پښتني سره یې زیاته مرسته وکړه او زیات دکور سامانا دضرورت وړ شیان یې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ یې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځایه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښایسته وه چې نجوني یې هېڅ پرسیل نه مړېدې ،اوهېڅ یې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته یې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له متهو ونیوه اوخپل تخت ته یې بوتلله ،له څوشیبو وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماماګانو ځو پېغلو لورګـانو پرې يو څـه ريشـخند وواهه او کورتـه راغی موريې ورته راغله او پرتندي يې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ ،ښتنه لکه دګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه، شغلې يې کولې ،شوکت خپل واسکټ او څادر پـه کوټ بندکې وځړول او د ښتنې خواتـه راغـی ،دهغـې پـراوږه يـې لاس کېښـود دنـوي ژونـد اونـوي کـور مبـارکي اوښـه راغلاسـت يـې ورتـه وويل،پورته يې کړه اولـه ځانسره يې پـه پالنګ کېنولـه خو ښتنه شرمېده هېڅ يې نه ويل ،شوکت ورته ويل ګوره ښتنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت پـه شان بـه راتـه ناسـته يـې اوهـېڅ بـه نـه وايې. ته پوهېږې چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي اوتل مې ترې ته غوښتې يې او اوس به ته راته ګونګه ناسته يې داسې امکان نلري ته بايد له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ،ښتنه مسکه شوه سترګې يې وزبېښلې او ډېر پـه زوريـې ببرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس يې خپلې چيپې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بيک يې خلاص کړ،دی ورتـه متوجه وه چې اوس بـه څـه کوي ،ښتنې لـه بيـک نـه يوشی رواخست او دشوکت مخته يې په لاس کې زړوند ونيوه داهغه لاکت وه چې له برکته يې نن شوکت او ښتنه په يوه پالنګ سره ناست دي او ددواړو ژوند يې سره يځپـل نـري تاروتـاړه،نو ښتـنې لـومړی پـه لاکـت کـې دزړه تصـويرا وبيا خپل زړه تـه لاس ونيـوه او ويـې ويـل پـوهېږې ! نـن دوه زړونه يوکېږي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوالي

پـه خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې یې پـه داسې حال تکیـه وهلې وه چې لاس ګـاډی یـې دلاسـونوپـه واسـطه درولـی و اوټـایر(عربـه)یـې پـه هـواوه، پـه تـورو ،خیرنـو اوچـاودو ، چاودولاسـونوکې یـې لـه نـانوای ښخـه راواخسـتې ډوډۍ داسې کلکه نیولې وه تابه ویل چې څوک یې ترې اخلي، په خولې یې ورخخه کپونه (مړۍ)شکولې ګوله به یې چې پـه ستوني کې بنده شوه نوغاړه به یې اوږده اولنډه کولـه اوبـه هم نوې چې په وچه ګوله پسې یې غړپ کړې وای له ده سره نوروا ړه هلکان هم ول ،خوهغــــــوی دده پـه شان مایوس اومانېجن نه وو.

اخـوا او دې خواتـه یـې هـم کتـل ترڅـو کـه کـوم څـوک باروالارا پیدا شي او بارورسره وې چې پـرده یـې ترکـوره اویـاهم دموټرو ترتمځایـه پـورې یوسـي،زه پـورې غـاړه لـه سرک څخه ورتـه مخـامخ ولاړوم اودی مـې دسترګولاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاره کله به مې ځان يو طرف او کله بل طرف ته کړ، ترڅو دده راباندې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه يم.
ترښايسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه ،خوما هم بله چاره نه درلوده بايد تللی وای پخپل کارپسې روان شوم،سودا مې وکړه،سودا زياته وه او نه مې شول کولای چې پخپله يې کورته د ننه کړم نو مې له ځان سره همغلته په ښارکې پريکړه وکړه چې، که زما تروررسېدو پورې هغه هلک وه نو له ځانه سره يې اخلم يو څو روپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به راسره کورته د ننه کړي،همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته راورسېدم ګورم چې دی لا هماغسې د تېرپه شان ناست دی خو د اځل يې سر د لاس ګاډي په ديوال پورې لګولی وه او دغم او اند ېښنو په سوچنوکې د خوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېر ور څخه مې دودرېدو هيله وکړه، راغلم مخې ته يې ودرېدم خو دا چې موټر را سره کرايه ټکسي وه نو نه مې شول کولای چې دده په تندي کې د غم او اند ېښنو کرښې ولولم او ځان پرې پوه کړم،ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه کېښوده، واوره ! لدې سره ژر را پورته شو سترګې يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنبلي ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې ورېږ ؟ دده
په داسې ورو خومجبوروخبرومې له سترګواوښکولارې
وکړې،زړه مې خراب اوستونی مې بندشو دخبروتوان
راسره نه وه له لاسه مې ونيوه راځه ،هغه ماته حيران
،حيران کتل ښه نوچېرته ځو ؟غاړه مې تازه کړه راځه په دې
موټرکې سوداده هلته به يې زموږکورته دننه کړې
اويوڅوروپۍ به درکړم ،ژړيې پرځمکه پرتې ربړي څپلۍ
چې څوځايه يې په تو ته باندې تړلې وې په پښوکړې ،راځه
چې ځو ،په موټرکې کېناستو ،زه دده دې حالاتوسخت
وځوروڵم ،خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه
راته ووايي ،بېرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه
شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوې دی !؟ته
خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پاکې سوتره
سپينې جامې ،موراوپلار،ورونه اوخويندې به هم لرې
نوبياولې نااميده يې ! !؟که ژاړم نوبايد چې زه وژاړم
ځکه چې له دوخخه يوڅه هم نلرم.دهلک خبروحيران کړم
په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسۍ
اوپه ده کې بياد ده شجاعت اونرتوب ته وکتل نوزيات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې له دې شجاعت سره خودې دا بخت دومره سپېره نه وای،ما یې پر سرلاس راکش کړ،نه هسې مې ستاملګروته چې هلته له تا سره ناست وو یوځه طبیعت خراب شو ،په کړس کړس یې وخندل او ورسره متصل یې له سترګوڅخه یو دوه ګاټې اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې سترګې وچې کړې اوپه موسکی لهجه یې وویل ماویل چې داڅه خبره ده داخوځه زموږلمړی ورځ نده چې جوالي توب کوو ،په دې وخت کې کور راورسېده اودده خبرې په نیمه کې پاتې شوې ،سوداموله موټره راکوزه کړه ،ډرېورمې رخصت کړ،هلک یوه پنځوس کیلویي بوجۍ چې اوږه پکې ول رانېغه کړه ،واړه اوتنکي لاسونه یې ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورته کړه ماته یې ویل مخکې شه کوم کورته یې دننه کړم ماهم ورسره دغوړیوغټ ټیم له کوندې څخه راونیو مخکې شوم کورته دننه شولوځای مې ورته وښوده ،بوجۍ یې کېښوده اوله سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې ورپسې راوتم ده هغه نوره سوداهم راورسوله داچې دکورلارلږمخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـه بـره وه اولړشـان پـېچـومـی وه نوهلـک خولـه خولـه شـوه ،لمن يې راونيوله ترخوپرې خپل دمخ اوتندي خولې وچې کړي خوهغه هم په اوږو سپېره شوې وه .لاس يې راتـاوکړ اوترڅنګلـې پـورې پـه لسـتونې يـې خـولې پـاکې کـړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخـواري وغـوارې همدا سـې روان شـو زه بـه ولاړ شـم ،مخ مې وروګرځاوه هلک له دروازې نه پـه وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم پـه اوږه مـې لاس ورتـه کېښـود .ايا تـه هروخت همدا سـې کـوې لـه چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول ! پرتنـدي يـې خـولې روانـې وې بيـايې مـخ دلاس مـټ پلوتـه واړوه خپل تندی يې پرې راکش کړ، جېب تـه مـې لاس کـړ يودپنځوس افغانيونوټ مې ورکړ،هلـک ژرخپـل مخکـې جېب ته وکتـل چې هغـه هم سوری وه لـه ځانـه سره يـې څه وويل مـا فکروکړچې کمـې بـه مـې ورکـړې وي .ولـې کمـې دي نوري څوروپۍ درکړم؟نه ډېري دي راکړي، ماويل چې له ماسره خوماتې پيسي هم نشته چې تاته بقايـه درکړم کـه ترمارکېتـه پـورې راسره ځي نوهلتـه بـه يـې درتـه ورېـکـړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکه باور راباندي کولی شي نو همدلته به يې درته راوړم، نورمې نودده صداقت او شجاعت له سترګو يو ځل بيا اوښکې رواني کړې، سلګيوواخستم. لاس مې تري راتاو کړ غېږې ته مې رانږدې کړ، هلک ځان رانه لرې نيوه نه ګوره زما کالي خيرن دي او ستا سپيني جامې به هم درته ناپاکه کړي، نورمې هم په غېږکې ټينګ کړاو ښه شيبه مې له ځانه سره جوخت نيولی و، دده په ګرمو اوښو کومې په خپله سينه لوندوالی حس کړ سلګيوواخست، بېرته مې پرېښود، پوښتنه مې تري وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښايه، دکوم ځای يې، پلار دې څه کارکوي، بل وروررلري....؟

درلوده مې خو اوس نه، نوم مې جواد دی، پنځه کاله کېږي چې پلار مې مړشوی، هغه دسرطان په ناروغۍ اخته وه او يو بل وروړمې درلوده چې له مانه مشرو هغه هم پروسږ کال ايران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په يوه ساختمان کې ددريم منزل له خوازې څخه راپرېوته او مړشو چې ډ پروخت يې مړی هم موږته چانه راکاوه، او س مې په کورکې يوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د مرګ په بستر پرته ده خو دا یې راته ونه ویل چې د کوم ځای دی دا چې زه یې هم ښه وځورولم نور د پوښتنو وس هم راسره نه و ورته مې وویل چې دا پیسې ټولې ستا شوې او که کمې مې درکړې وې نو راته ووایه چې دریې کړم، څه ټولې زما شوې ! !؟ ماته خو خلک د شلو روپیو نه زیاتې نه راکوي دوا سکټ جیب ته مې لاس کړ هغه د ستمال چې په همدې ورخ یې ماته په کورکې راکړی وه ،ورکړ، دا واخله پکار به دې شي، هلک دستمال واخست ،روان شو خو د تللو په وخت کې یې له ځان سره څه وویل ،ماته تلوسه پیدا شوه بیا مې ورته غږ وکړ تا څه وویل ،هلک رنګ وواهه فکر یې وکړ چې ما به دده خبره اوریدلې وي نه هسې ما ویل؟

تا څه ویل ماته به یې حتماً وایې،هو هغه نن چې له کوره راوتم نو مور مې راته وویل چې زویه که کومه روپۍ کار دې وکړ نو له ځانه سره یوه ټوټه یاد ستمال راوړه چې دا سر مې راته زیات خوږیږي نو پر هغه به یې ترم ما وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه دا به مې مورجانې ته ورکړم او په پيسو به نورڅه واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جعلي پڼځوسي

نن بیا دهرې
ورځې پشان
دلمر له راختو
سره له کوره
راووتل ،نرۍ
نرۍ یخ شمال
لړېده ،ځمکې
هم پر خپلو سپینو جاموچې له واورې څخه یې جوړې کړې وې
دخلکو سترګې برېښولې ،خلکو په خیرات کې ورکړې زړې او
اوړدې کورتۍ ګانې یې اغوستې وې اودخپلو دندو په لور رهي
شول،ددوی دواړو دنده یوه وه یوځای به یې کارکاوه خوپه یوه ځای
کې نه !
ددوی وظیفه داوه چې له سهاره ترماښامه به یې لاسونه دبل
چاپروړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.
درنولوستونکیوتاسوبه هم په دې فکر کې یاست اوپه ذهنونوکې به
مودا پوښتنې اوړې راوړې چې دابدبخته څوک وو ،ولې یې نوره
مزدوري اوخواري نکوله چې دسوال اوګدایۍ مخه یې نیولې
وه ! !خیرزه یې درته وایم دادواړه ((رشید))او((سعید))هغه
بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان وروڼه وو ،چې دعمرونوپه شپېږ
کلنۍ او اوه کلنۍ کې دیتیمۍ هغه سپېره څپېره دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمخونولګېدلي وه ،چې دوی يې د سوال هغې کندې ته ورو غورځول چې را وتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.

ددوی پلار دوه کاله مخکې په يوه ترافيکي پېښه کې خپل ژوند له لاسه ورکړ او څومیاشتې وروسته يې مېرمن بل ورور په نکاح کړه او پردوی له همغې څخه راپه د ښځوا د ښوونځي ،مدرسې او جومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نو دوی ته دوه کوچنۍ خويندې او يوه مور ورپه غاړه وو ،سره لدې چې موريې اوس د بل چادسرتاج وه خو تش په نامه ساتنه يې ددوی پرغاړه وه ،له همدې وخت څخه راپه ښخوا دورځې پنځوس ،پنځوس افغانۍ په دواړو ورونو کره شوې که به لدې پيسو څخه يوه انه هم کمه وه نو ديوغم له پاسه به پرې بل غم جوړؤ.

نن بيا ترناوخته پورې وګرځېدل خو په دواړو يې ايله نهه او يا افغانۍ پيدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه د شپې له تيارې څخه هم وېرېدل اودتره له ډاره هم کورته نشوای تلای ،يوبل ته مخامخ ودرېدل سعيدرشيدته وويل که لاړشو کاکاخوبه مو له کوره وشړي ،وبه مو وهي او......

ددواړو سترګې له اوښکو څخه ډکې وې حيران حيران يې کتل او نرۍ نرۍ شونډې يې يخ رېږدولې ،ددواړو دپوزو سرونه داسې سره اوو ښتي وو ،تا به ويل چې سور رنګ يې پرې وهلی دی ،دوی په همدې اند ښنوکې وو ،چې يو سړی يې ترڅنګ ورېد اوددوی په معصومو څېرو کې د ډاراو پرېشانۍ علت يې ورڅخه وبوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی هم په ژړا وسلګیو کې ورته قصه بیان کړه سړي جیب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې راوویستل ورېې کړل او دواړه یې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه .

دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېرکړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کورپه لور روان شول ، کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې داسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي ،تره یې میده پیسې ،(چینج) وشماره او بیایې دواړه پنځوسیان راواخستل ښکته او پورته یې ورته وکتل ،درشید نوټ یې په ګوتوکې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څېړه ورونښلوله ،پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل ړوند خوبه نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل ده او که جعلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسين مخ ګل غوټۍ سپړولې، چې د رويبارانو تګ راتګ ورکړه پيل شو، ډله ډله خلک به له خپل کلي او نورو لېرې ځايونو نه به په جرګو شپه او ورځ راروان وو، خو د شګوفې د کورنۍ ځواب به منفي وو، ويل به يې چې لا يې لور کوچنۍ ده او هغه بايد خپلو زده کړو ته داوم ورکړي، په دې وخت کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړيالـه وه، لا يې د ژوند د ملګري په اړه فکر هم نه وو کړی، خو تقدير او قسمت داسې څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي، د همدې سپرلي په پای کې شګوفه يو ښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده شوه، حال دا چې د هغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه، داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و، هغې په دې عمر کې هېڅ نه غوښتل چې واده وکړي ولې چې لا يې ځان کوچنی باله، په دې وخت کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله کې ښوونځي لوستل، يو د ذکورو او بله داناثو په لېسه کې وه، دا چې شګوفه ښکلې، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو د مشال هم ډېره خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وه ،او لـه ځـان سره يې پرېکـړه کړې وه چې کـه د خداى پـاک رضاوه نو له شګوفې سره به واده کوي، خوهغـه ډېر جدي هم نـه و، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يوځه يې خوښ شي نو بيا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کـوي او لاسته يې راوړي ،که هغه پـه زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامـه شي،مشـال لـه دولسم ټـولګي نـه فـارغ شـو ،او شـګوفه لا يوولسم ټـولګي تـه تـازه بريـالۍ شوې وه چې واده يې وشو، وروسته له واده بيا هم هغـه لـه ښـوونځي او زده کړو نه چـامنع نـه کړه، خپلو زده کړوتـه يې ادامه ورکولـه، لـه همدې ښوونځي ځخه فارغه شوه، کله چې دا فارغـه شوه نو خاونـد يې ورته وويل چې اوس بـه دواړه د کـانکور پـه ازموينـه کې يوځاى ګـډون کـوي ولـې چې هغـه غوښـتل دواړه يـو پـوهنځى وواييې، شګوفې ورسره د يوځاى ازموينې ورکولو ومنله خو د مشال انتخاب پوهنځى د هغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب ووايي او يـوه ډاکټره شـي ،همدا سې يـې وکړل،د خـداى پـاک مهربـاني وه دواړه د خپلـو خوښـو پوهنځيوتـه بريـالي شـول،د خپلوزده کـړو ترڅنـګ يـې خپـل کورني ژوند تـه هم پـه سمه توګه توجه کولـه ،د کـورنۍ نـور غـړي يـې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې د خپل خسـر اوخوابنې سره ډېـره مينـه لرله ، د هغوى بـه يې ډېر عزت کـاوه ،دانـو اوس د ۲۷ کلونـو وه چې لـه طب نه فارغـه شـوه، لـه فارغېدونـه وروسـتـه پـه خپلـه منطقه کې يې معاينه خانه جوړه کړه، داچې دوى ښـارته ډېرنـږدې او سـېدل، کلـي اوکـور يې هم ډېرګڼ مېشـتـى وو ،نوښه ګذاره يې روانـه وه،دواده يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره دیوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون څلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او وصال هم ټپیان وو ،مړي اوټپیان روغتون ته ورسول شول،له تداوی اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د لیونوپشان یې اخوا د ښخوا ته کتل ، ژر یې په ځان یوځغلنده نظر تېرکړ،ګوري چې دواړه پښې یې په ګچ کې دي اوترڅنګ یې نازک وصال هم چې له سره یې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ بېهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپېر ، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې یې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! ! له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه اوپښوې ورته ټینګ ونیول، خوهغې ډېر بدحال کاوه ،په وارخطایۍ سره یې وپوښتل مشال څنګه دی اوهغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې یې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و سترګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو یې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ یې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره پیداشوه،اواز یې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوایا هغه ښه دی !؟هولالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني یې وویل.
شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو یې ورته وویل چې هغه ماته راولۍ له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډېر بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همداسې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا ! ! ! ! احمقه ته دروغ وایې د سیلاب په مخ یې وارونه وکړل او په چپرکټ نسکوره شوه.

وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې، خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترڅنګ یې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته.

د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې ستړې اوستومانه راغله نو یې مشر لېور ورته راغې او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودرېده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟ زما خولاتراوسه د خاوند تخته وچه شوې نده او تا بدبخته بیا زما په نکاح کولو هم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل چې دا خبره بل ځای یاده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو ښې پایلې به و نه لري، خو بیا هم نصیر دواړه پښې په یوه موزه کې اچولې وی او هماغه خپله خبره یې کوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله تر څو یې خبره سپین ګیروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضیې خلاصېده غوښتل او نصیر په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وویل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصمیم نیولو صلاحیت لرم او دا اصلاحیت او اجازه ماته شریعت راکړیده او کولای شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې یو شخص سره چې ۶۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصیرلالا د لور پر ځای یم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصیر ورته وویل چې داد پښتو کار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه یې او زه باید له تا سره نکاح وکړم دا چې نصیر ډېر مالداره سړی و، نو جرګه مارو ته یې ډېرې پیسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دلیلونو او منطقو یې داسې فیصله وکړه چې شګوفه اوس د نصیر دوی د کور عزت ده، او باید نصیر سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،بېګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغی نکاح یې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته یوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتړله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې د ځارويو د حلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل ټکري نه د ځان لپاره دار اچولی وه،چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،او د پښو لاندې يې ځراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګوري چې دروازه تړل شوې ده، څو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه،دروازې ته يې لغته ورکړه ،د کوټې د ننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خوشګوفه په کوټه کې نه وه ،ژربې د تشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير د تشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهيلى

په ځلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و يخې
هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې ننبلولې ولې چې دخلکوله
ځيګره تېراوبېروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره
امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځينې نورو
وروسته پاتې ولايتونوته يې په ښونځيوکې بخاريواو دسون مواد
واسانتياوې برابرې کړې واى.
په ټولګي کې اول نمره وم يوورځ نګران راغى اول ساعت موقران
کريم وه استاد مودرس ووايه کوم کارورته پيداشوه دصنف څخه
دوتلوپه وخت کې يې ماته مخ راواړه اوتاکيديې راباندې وکړ چې
په شاګردانودرس تکراروه ،ورانۍ ته يې پرېښودې
داستاد له وتلوسره سم زمونږ يوټولګيوال چې ظاهره شاه نومېده په
سندرواوزمزمو پيل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفى و چې تل
به يې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مينې ډکه ټنډه
لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نيت څنګ ته ورغلم ترڅودى ارام کړم
اودرس ته يې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوښېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای ووېل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګې کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاورېدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ ورواړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګانه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزی د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلونکی نیولی و خووروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې
وربانديې کوله

ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده
اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه
اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله
وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل
خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه
ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په
رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت
ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړې شپې
ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلي وه
چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم
څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سرېې کار کاوه چیغه یې
کړېوه چې هلې استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په
طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له
پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو

پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه
ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه
شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه
اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې
ټایره بایسیکل باندې ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې
تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يوائې اويوائې سپينې
اوښکې چې د سترګوله کونجونوېې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې
بولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیواله

تل راته همدا یوه خبره کوې چې ،زه ستا نه یم خوښ،او هسې په خوله راته وایې چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مینه له تا سره رښتیا ثابته کړم او که ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دا باید هم ومنې چې هر پیوند په اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه د دې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خو دې به هر وخت همدا هڅه کوله تر څو ځان زما په وړاندې صادقه وښيي،خو ما دا وخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلې نجونې دي، کله هم له کور په دې نوم ندي وتلې چې له یو چا سره دې په سیل ا وچکر ووځي،او بیا مینه خو تهمت،تهمت دی،دا به چېرته د دې خبرو توان او حوصله ولري،

نو مې یوه ورځ ورته وویل: راځه چې په دې هر څه غته تیره کېږدو ، زه او ته د غریبو کورنیو څخه یو ،له ما او تا سره دا خبرې خوند نکوي،ته وکه مې ورسره وکړه بل ته کلیواله انجلۍ یې ،مخ یې راواړاوه،ایا یو آځې دخانانو او مالداره خلکو زامن باید مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، ایا یو اځې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي د مینې لایقان دي، ایا د غریبو لپاره یو اځې او یو اځې بې عزتي، دارام ژوند ورنه اخستل، د مالدارو لخوا پرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ ایا غریب هېڅکله هم دا حق نلري چې خپل د ژوند ملګری پخپله وټاکي، او که دا په کوم کتاب کې راغلي وي نو راته یې وښایه، او که چېرې وېرېږي نو سم راته وو ایه، زما له طرفه پوره مطمئن اوسه او دا هم درته وایم چې که هرځای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووینې نو که یو ځل هم وروسته وګورې نو ما به حتماً درپسې ولاړه وګورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم، خو ته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای، خو یوه خبره درته حتماً کولای شم، او هغه دا که چېرې زما واده له تاسره ونه شو نو زه بیا یو اځې یوه لار لرم ا و هغه د هم ځان وژنه ده، هسې هم ته وایې چې مینه د غریبو خلکو کار ندی، خو دا ځان وژنه او ځان سوزونه بیا د مالدارو کار ندی، ایا تا چېرې اورېدلي چې د کوم خان او بډای سړي لور ځان سېځلی وي؟ نه هېڅکله هم نه ، تل دا تېکه د غریب او بېچاره په کور راپرېوتې وي، او قرباني ورکوي، ولې چې ستا پر خبره چې غم، درد او کړاو خو یو اځې غریب ته پیدا دی.

نوره رانه روانه شوه، په تلو کې یې وویل: ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حیران ولاړپاتې شوم ، بلـه ورځ زمور کورته د څه شي لپاره راغلله، زما له مور سره په خبرو بوخته وه، زه هم په کور کې وم خو لږ ناروغ وم، د برناروغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه، مور مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه وويـل:زه پخپلـه درتللم، خـونن زهيرنـاروغ ؤپښـه يـې اوښـتې وه،دهغه لپاره مې د چيني غارې له پټې نه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترڅويې ورته ګرمې کړم او په پښه يې ورتـه وتړم،نوپـه همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دي مې ژې مورنه پوښـتنه وکړه،دزهير پښه اوښتي ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟
نـه هسـې هغـه خوتاتـه معلـوم دی،چې غـټ سـړی شـو خـولااوس هـم دماشوماتوب خويونه کوي،پرون يې په غره کې پښه تـاوه شوې وه ، بيـامې هغـه شکسـته بند تـه بوتـه ،هغـه وويـل چې پښـه يـې اوښـتې ده،پرځای يې کړه ورته.
مـاددوی دواړوخبرې اوربـدې،خوځان مـې غلـی کـړی و ،هغـې زمـا مورته وويل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟
مور مې ورته وويل په کوټه کې دی.
ښه نو زه ورځم يوځل يې ګورم.
همداسې دکـوټې پـه لـور راوانـه شـوه،ماژر ترڅنـګ ايښـی کتـاب راپورتـه کـړ،اوځـان مـې پـر مشـغول کـړ،ددروازې ټـک ټـک شو،ماوويل څوک يې راځه.
څه کوم چې داخل ته درځم.
ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملينا !ته يې راځه کنه لېونۍ نو بېرون څه ته ولاړه يې؟راغله ولې تاچېرې کتـل چې پښـه دې واوښـته،ته همداسې يې تل هواته ګورې،ماورته وويل تا بيا اپلتې پيل کړې؟
هغې وويل اپلتې ويل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل ښه داهرڅه پرېږده غواړم یو راز درته ووایم ،خوګوره چاته به وایې نه،هغې وویل ښه وایه څه دي،بیادې کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وویل:ستاسودکور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون یو نوی دام ولید چې چا د سیسیولپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتیپلې ده چې بېګاته یې راټول کړم،په کړس کړس یې وخندل، اوس دې غلا هم پیل کړې،ماورته وویل چې ډېرمې خوښ شو،ویل یې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وویل ایاته لیونۍ شوې یې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک مووویني نوبیا؟هغې وویل نورې خبرې پرېږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملیناخبره هسې باک وګڼله چې ویل یې زه هم درسره ځم،سپوږمۍ به هم دلس یوولسو شپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چې ددام ځای ته ورسېدم،نومې عجلتاً ددام په ټولو پیل وکړ،نیمایې دام مې ټول کړی و، چې ترڅنګ مې دتیږې دلګېدو غږواورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختیارکړ،لږه شېبه وروسته مې بیاخپل کارته ادامه ورکړه،ماویل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تیږه هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښویده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منډه نکړي چې پښه به دي خوږه شي، دا ملیناوه، او په ناست او ازله خندا نه شنه وه، په غوسه شومه ورته په لړه شیبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.

ورته مې وویل ته خو په رښتیا هم چې لېونۍ یې که په دې وخت کې مور څوک وګوري نو څه به وایي؟

څه به وایي خو وایي به کنه چې دا م یې پټوه او خندا شنه کړه.

سترګې مې ورباندې برګې کړې .ژړلاړه شه کورته ، کنه زه درنه خفه کېږم.

ویې ویل نن زه کورته نه ځم، نن غواړم چې دا سپوږمۍ زما او ستا دخبرو شاهده پاتې شي، نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فیصله به دې را ته اوروې، زه درته نن هېڅ هم نه وایم غواړم ټولې له تا نه واورم، ولې چې ما درته خپله پرېکړه ویلې ده، او زه باور لرم چې به زه دالو به ګټم.

دهغې فیصله داوه چې که چېرې مور واده ونکړ نو هغه ځان وژني، خو ما دا هم نه شول زغملی، تر ډېره دلته دلویولویو تیږو په منځ کې لکه دلېونیو پشان ناست وو ، او په خپ او ازمو خبرې کولې، اخر مې په ډېر عزرله دې ځایه پاڅوله او کورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ، کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نوله ډېرو سوچونو وروسته خوب له ځانسره په یو نامعلوم سفر روان کړم، نه پوهېدم په کوموځایونو یې وګرځولم، اخر دا چې په یوه ځای کې یې په لویه شخړه واړولم، شخړه هم دهغه دام له خاوند سره منځته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ماخپل جرم نه مانه اخر ترې په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښو مې کار نه کاوه،يو وخت د هغه سړي لاس زما ګرېوان ته دارسېدو په حال کې وه چې د تمانچې فيرمې واورېده،له دې سره د هغه سړي د ټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کتې پرېوځم، راوېښ شوم دلمرو ړانګې،د کړکۍ له لياري د کوټې په منځ کې لوېدلې وې،ګورم چې مور مې او ملينادواړه کوټې ته راننوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه ډېروخته پاڅېدلی وم، ملينادمسخرې په ډول وويل څنګه دی اوس خوبه دې پښه دردنکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کېنه او زه چای تياروم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خوماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيامينه کوې؟

زه په رښتياله تاسره مينه کوم.

څه مينه !ای ليونيه مينه خويوا ځې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له ميني سره څه ،ماورته ويل زه له تاسره واده ته تياريم،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوټې ته راننوته زما خبره يې لکه چې نيمه اورېدلې وه،زهيره بيا څه ته تيار يې؟
رنګ مې پک وتښتېده،خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملېنا په ماباندې مخکې شوه او ويې ويل:مورجانې دچايو خوراک ته نور نوڅه دی نور څه کولی شي درې واړو يوه لويه خندا وکړه او دچايو په ښبلو مو پيل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيمګړې مينه

فاروق به شپه او ورځ دهغې په فکر او ژورو خيالونوکې ډوب و ،داسې لکه ديو چاڅخه چې ډېر قېمتي شی ورک شوی وي ،صحربه چې راپاڅېده سترګې به يې داسې سرې وې لکه ټوله شپه چې يې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرولېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به يې خبرې نکولې ملګري يې هم ډېر پرېشانه وو ،له ده څخه به يې چې هر څومره دده دپرېشانی دعلت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وايه او ټول غمونه به يې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم دخپل نوم په څېر ډېره ښايسته ،نازکه او له صميميت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په يوه کلي کې اوسېدل ،له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې دټولګي اول نمره او دوهم نمره وو ،دوی به درسونه ډېر په مينه سره ويل او ډېره مينه يې يو له بل سره کوله،فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به يې دهغې څوکۍ ته کتل ،که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو داسې فکر به يې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو يوبل ته به يې په بندو شونډو يوه دمينې موسکا وکړه،ددواړو مينه يو دبل په زړه کې داسې ننوتې وه لکه دانسان په رګونو کې وينه،دواړو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ختر او رخصتيو په ورځو کې يو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.

فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړې وه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په يوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او يوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ايساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ايسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته يې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته يې پرېږدي خو هغه ورته وويل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعليم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګينه شوه، خو بيا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بريالی شو خو اوس د هغه هم پخوانی مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې يې با لاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کورته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وويل چې موږ راغلي يو چې د سپوږمۍ مخ زموږ کور روښانه کړي.

د سپوږمۍ پلار يې بې له ځنډه خبره ور غوځ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږی مدو ته ورکړم او زما وروړ هم همدا سې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تیره کړیده))

دفاروق پلار او مورد سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبي پرې راغله.

شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیاهم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه ،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه ،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای په یې ښه کړي.

مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده ،اونشې به یې کولې او کله به په مرادرو ډېرانړونو کې پروت وو.

له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي ،اوچتل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.

په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو دکوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېشانه په څو ورځو کې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مگر هېڅ فايده يې ونکړه.

فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه و ه چې د دمينه اوس د بل چاشوې ، تل به يې دفکرونو او سوچونوبېړۍ له سمندر څخه دوتلو لار نه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ېښود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته توري شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.

فاروق په پوهنتون کې دخيال په وزرو الوتی و ،ډول ډول سوچونه يې کول چې يو چا ورته ليک ورکړ،د سپوږمۍ دنوم په ليدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لا يې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلي ليک له مدو سره دهغې پرواده خبر شو نور يې ونه شوه زغملی ، لېونی شو ،اخواد ېخوايې منډې پيل کړې، د ليليې دوهم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتر څو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې دمينې رښتونې ښتن ته سپارلی وه.

هلکانو دفاروق مړی کلي ته ورساوه لا په لاره وو ،چې کوڅې ته نږدې يوه بله جنازه هم راورانه دوی،له يو چا يې وپوښتل هغوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولې هغوی ځواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه وياله کې پروت وو ،دشپې پرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ ته په تمه

بې موره　　WWW.SAMSOOR.COM　　رفيع الله روښن

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکیو دادهغي بې وزلي ،ناچارې او درسمونو په ګرداب کې د را ګېرې افغاني مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېرى ،خویندو ،میندو پشان یې سترګې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولي نیولي وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړي.

مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې ،واده یې شوى دى، خو په ډېر افسوس باید ووایم،چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن،او خوابښې او خسرده.

کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً لیدله چې دافغانستان بانک او سرینا هوټل تر منځ د غزېدلو دوه سړکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې توټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاورو کې ناسته وه.

څو ځله مې ولیده ،خو دې به له چاڅخه په خوله څه نه غوښتل بس یوا ځې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله،څوځله مې له ځان سره وویل چې راځه پوښتنه تر ې وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.

خو هېڅ جرئت مې نه شو کولاى،ویل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خېژي ،او زما له خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلط مطلب واخلي، بیا به هغه هم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ویل.
ډېره موده وروسته یوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو، نږدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله، په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نیولې وه، او یو خړ حجاب یې په ونو، دېوالونو او ځمکه غوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ!
خورجانې! که بده نه درته معلومېږي نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
نجلۍ چې په یوه تور حجاب کې یې تول ځان نغاړلی و، زما په لور راوکتل، چې مخ یې هم نه ښکاریده، د لږ شیبې لپاره چپ شوه بیا یې وویل:
څه وایې؟
د څه وایې په ویلو سره هرڅه رانه هېر شول، حیران شوم چې اوس څه ورته ووایم، کله مې ویل چې راځه ورته ووایم چې نه هېڅ هم نه، بیا مې وویل چې اوس خو به حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمري کړ، ورته مې وویل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وینم چې په همدې ځای کې ناسته یې، خو یو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم، هغه دا ده چې یو خوته راته ځوانه ښکارې، که څه هم ما ستا مخ ندی لیدلی، خو ستا له لاس څخه داسې برېښي چې عمر دې ډېر زیات ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، کېداى شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووايي؟

نجلۍ په ناست اواز وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.

پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد درس وايه،نو ويل به يې چې: (کله هم له چاسره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېداى شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او ياهم ستاسو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتيکونو څخه کار اخلئ او داسې خبرې به کوئ ترڅو هغه له تاسو سره انټرويو يا مصاحبې لپاره حاضر شي).

نو مې ورته وويل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، يوازې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تاسره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېداى شي داسې ځوک پيدا شي چې ،له تاسره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بيا د دولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېداى شي ځوک خداى پاک مهربانه کړي.

نه پوهېږم څنګه يې خبروته غاړه کېښوده،راته يې وويل: داډېره لويه کيسه ده خو زه له تانه داپوښتم چې زه دلته دا څو مياشتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوي ، چې راځم تراوسه هېڅ هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تاته څنګه داسې احساس پیدا شو ؟

ماورته وویل: خیر داد هرچا خپل کار دی، ماډېر پخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ، خو هېڅ مې ښه نه ګڼله، هغې راته وویل دا لوی سړک دی، نو کېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارویان پرمونږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي،نو زه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یو خبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم، او ستاغږ به له ځان سره ثبت کړم، اصلاً خو زما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم، نو په دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي، راسره یې ومنله، ما هم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ، ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.

له خبرویې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دي، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې او دقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورمه ده، کور مې په بېنحصار کې دی ،زه مې پلار په ډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم، هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمرکې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلار ته مې یې ویلي وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وړمه د به د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما د همدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.

زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.

هغې وویل چې ډېره اوږده يې نه درته وایم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو ، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خود خپل پلار په مخکې يې څه نه شول ويلای، له ما سره به يې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به يې،تل به يې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله يې زما د وژلو هڅه هم وکړه،یونیم کال د مخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو ، کله چې هغه مړ شو ،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وویل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،او نه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور يې هم ورسره ملګرې شوه، له څو میاشتو وروسته، يې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ویل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تا هېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای د دې چې هغه زما پوښتنه کړې وای دا سې خبرې يې راته کولې.تېر کال دنوي کال لمړی ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته يې وویل چې نوره ته پوهه شه او دادې کورته خونه ځې خو دا دی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلو ښتمه شپه يې وه ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوابښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابښې په غوږونو یوڅه درنده وه، نو یې لوډسپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړ،ټلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پرځای د دې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نوري خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چاسره واده کولی شې، زما له لاسه موبایل پربوته ،د ماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید د کور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړ وېستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوځه وکړم مجبوري مې ده،د بر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې د وظیفې په خاطر ورشي نو لمړۍ پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی او نه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګليسي.کله کله خو وايم چې راځه ځان ووژنم خو بيا وايم چې دا دنيا خو مې هسې هم خرابه شوه، په دې کار سره به مې هغه دنيا هم خرابه شي او د دنيا او اخرت مختورنه به شم، خو دا سوال کوم چې خدای پاک پخپله مرګ راکړي، هغه په دې ځای کې بيا سلګيو ونيوله، ښه شيبه يې وژړل، او ښکې يې وچې کړې او زياته يې کړه وروره ! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک يو ځل مري خو زه بد نصيبه تل مرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيداو کسر معاش به و ،ددې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې اوغوصې هم کولې ،نوله همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يوڅو دقيقې دمخه راشي ،په همدې نږدې ورځوکې زه هم ديو ملګري په واسطه په همدې دفترکې دمامورپه صفت مقررشوم ،په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بداخلاقه ده او هېڅ دچا مراعت نه کوي؛داپه دفترکې داداري رئيس وربېره وه ،اوسني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي ،زموږ دد فتر سرنوشت هم په همدې ډول و ،رئيس صاحب به ډېر وخت نه و ،ماخولا تردې دمه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زموږ پشان يوه ماموره وه ،يوه ورځ په ښارکې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو ،لارې بندې وې يوڅو دقيقې وروسته ورسېدم ،له سلام اوسترې مشي وروسته مې جېب ته د قلم لپاره لاس کړچې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضرۍ کې لاسلیک وکړم ګورم چې یوه خانه مې په سره قلم قید شوې یوخومې په لاره کې زړه شین شوی و اوبل مې دلته فکر ډېرخراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې توري چشمې(عینکې) له سترګو پورته اودلنډ پیچک پرسرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو څخه یې دوه پرلپسې ټکان وو ښتل اومخ یې واړوه ،زه هم بې له څه ویلو په خپل ځای کې له یوه سوړ اسوېلي سره کښېناستم.

څوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې داپخپله هم په خپل سیټ نه وه .له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وویل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل د ساعت دساعتګر عقربه په اتو او ددقیقو عقربه په دولسو ولاړه وه یعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او ددې دواړه خانې مې قید کړې ،ټولو ملګرو ویل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته رانغوته .له هرڅه نه مخکې یې په شعبه کې په مامورینو یو ځغلنده نظرتېرکړاوبیاخپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستوسره سم یې په خانه سامان یوطوفاني غږ وکړ ((صابر !)) صابرله اوازسره سم د شنوچایو یوه پیاله له دوه چاکلیټو سره په یوه قاب کې ورته په میز کېښودل (اینه قربان) اوروان شو ،دې دغاړې دتوربیک ځنځیرکش کړ جګړې لب سرین یې په نریو شونډو تېر راتېر کړ، سپرۍ یې هم استعمال کړه ،دچایو په کپ یې سرې شونډې ورښکته کړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوكوچنی غرپ يې ځنې وکړ، حاضري يې ځانته راکش کړه ،دړېموټ تکمه يې کېکاږله دامروز ټلوېزيون چينل يې ونيوه په تلويزيون کې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونګا هردم))ددې اورې هم ورسره په خوځښت راغلي ، بيايې د مېز پر سر ابنی شين قلم راپورته کړ حاضري يې پرانيسته د معمول سره سم يې قلم پر خانه ورټيټ کړ خو ناڅهانه يې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه دکيچه مار ودرېده ((اين کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقيد کرده است))ټول مامورين لکه خزان وهلي پاڼي رپېدل او هېڅ ځواب يې نه وايه بيايې سترګې راوو ښتې ((فکرميکنم همه ی تان کر هستيند)) په خپل ځای ودرېدم. داکارماکړی ((بری تواين صلاحيت راکی داده؟))

ماوويل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې په امر،معدون ،رئيس ،ملازم ،قوماندان او عسکر ټولو يو شان تطبيقېږي او ما داکار هم قانوني کړی دی او بيا خوته هم زما په شان يوه ماموره يې ته دکوم صلاحيت له مخې مورډناوخته ،يانه راتګ په صورت کې غيرحاضروې؟له خپل ځايه راروانه نه شوه او مخې ته مې ودرېده ((من را خوب بشناس نام من رويا است ومشهور به غوره))څه !غوره !!؟ دغوري په اورېدو مې ذهن اته کال مخکې ولاړلکه يو څه چې راپه زړه شي ،له دې سره يې ګوته رانېغه (بلې غوره !) دګوتې له نيولو سره يې له مړوند سره په هغه داغ چې اته کاله مخکې يې له ماسره د پنځوس زره جُنبشيو پيسو شرط په اينبو دلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظر شو ،له ډېرکوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې ورو ړاندې کړ لستونی مې ورپورته کړ.
(این چی بی نزاکتی است)او روانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یو ژور فکر کې شوم ،دوی یو وخت زموږ همسایه ګان وو ،له چارېکارو څخه راغلي وو ،پلار یې په ننګرهار کې یو نظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کورته ددې وږې پخولولپاره راتلله دا به هم تله راتلله او لوبې به مو کولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړ ما به هروخت مورته ویل چې چې داجنۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو مور به مې راته ویلې زویه داخلک ډېرخانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې او مستې یې وخورو ،دې هم له ماسره ډېره منیه کوله موږ به چې کله لوبې کولې ما به ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهد بود)د پنجشنبې ورځ وه دفتر د ولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ما هڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په څنګ کې یې چې بم انفجار وکړي یو ځېزېې وکړ ودرېده برندې برندې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستونی پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانګارلیکلي وو ،چې (محبت ګناه نیست) ور وښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختیاره یې راباندې راودانګل غوښتل یې چې غېږرانه را تاوه کړي خوډېرژر بېرته شوه سجادتو !!؟اوغلې ودرېده ماوویل هوزه (نی من قبول کرده نمیتوانم)له دې سره یې له ستر ګوڅخه دمرغلرود دانو په شان اوښکې رواني شوې (اینه تو بردی و من باختم) خدایه شکر که دوستم بعدازدیردیدم له لاسه یې ونیولم اودکورپه لوریې روان کړم.

ډېر کشمکش مې ورسره وکړ خوویې نه منله اوله ځانسره یې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ یې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلو هیله یې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې یې کېنولم مورته یې غږکړ (مادرجان) یوه بوډۍ کوټې ته رانوته ښه ورته ځیرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمینه نه وه مخ یې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ ترکومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره یې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان (سجاد است امو که درلغمان همسایه ی ما بود)چې سجادبچیم تو !!؟له دې سره یې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دټولو غړیوا حوال یې راخخه وپوښت کېښناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ یې تیاره کړه لاسونه مو پرې مینځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې یوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کېناسته ،غورې ته مې مخ ورواړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرتېنده یې خوله راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل یې یوځه وواېي خو موریې مخکې شوه سجاد بچیم نواسهٔ
من رادیدی ،څه لمسی ! !؟ مرۍ مې په ستوني کې بنده شوه ومې
ټوخل خو ژرغوري دابوګیلاس راته ونیو ،غړپ مې تري وکړ ګیلاس
مې په دسترخوان کېښود ،غوري ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او
ټکری یې سترګو ته نیولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې
چیغه کړه پدرجان پدرجان ! !یوځوان چې ببرو ښتان یې درلودل
اودچرسو ډک سګرټ یې دګوتو په منځ کې نیولی وه خوني ته
رانوته ترسلام اوروغبړ وروسته له موږ سره په دسترخوان یوځای
شو ،دغوري مور زه ورته وروپېژندم ،ماته یې مخ راواړوه شهاب
دامادم وپدرسونیاجان لـه دېنه وروسته غوري وویل شهاب
پسرکاکایم وشوهرمن ،زماچې په تندي دښولو سپلابونه روان
وو ،اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي یوتریخ درد مې
وکړ،هغه درد چې داظهار لپاهر یې زه ټکې نلرم،ومې ،ویل ډېر
ښه،دد سترخوان ترټولو مې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې
ناست یم کله چې لاسونه ومینځل شوو ،دسترخوان ټول شوه ومې
ویل
اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ،غوره زماپه طبیعت پوه
شوه تردروازې راسره راغله له لاسه یې ونیوم راته ویې وویل چې
داددي مجبوریت وه که له شهاب سره یې واده نه وی کړی نو تره به
یې دوی له کوره وبستي ووا وداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره
مې واده ته غاړه کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونشو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ د هېواد يو له هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ويشت کلن ژوند ، هر پړاو يې په غم او خفګانونو کې تېر شوی دی، تل يې سترګو د اوښکو په ډنډونو کې لمبلي دي، خو سره له دومره لوړو ،ژورو بيا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له يوه ځوان سره ښايي او ښه پرې ښکاري، يو چې زما ډېر خوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ يې په جماعت سره وو ،په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې د نګه ځواني، سپين رنګ، سوچه زېږه؛ خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه ليدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا وليده، تل داسې ښکاريده لکه په يوه لويه ستونزه کې چې راښکيل وي؛ ما پخوا نه پېژا نده ، څو مياشتې کېدلې، چې موږ د دوی کلي ته را کډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګونه شو ،کله چې به زه دما خوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې ليده، يوه ورځ مې وغوښتل چې ويې پوښتم، اوس ور سره لږ بلد شوی هم وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګڼي.

بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛ د سهار نهه، لس بجې وې چې زموږ د کور شاته ، پټیو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پښو په سر ناست دی او سر یې د ځنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی، خدای شته ومې نه پېژانده؛ خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.

له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟

وعلیکم سلام، شکر دی ښه یم.

ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر، د کومې نجلۍ په یادونو کې د خیال پر وزرو الوت کوې.

هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل، په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنګړی ږیره کې راورغړېدې او خلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.

خوله یې ببرته کړه، هو ! د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ، خو ته څه پوهېږې !؟

بیا یې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې یې سره وزېښلې د دواړو لاسونو په لستونو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا دیوه مزل وهلي ،ستړي او ستومانه تږي پشان چي سمندر هم ديوجام اوبو پـه اندازه ورتـه ښکاري او دخپلې تندې دماتېدو لپاره يې کمې بولي، ورو ، ورو زياتېده.

په زړه کي مې د ډېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهيلۍ ته حيران شوم، نورنو د حوصلې پـه بـوخځۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.

ترخنګ يې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ويل:

اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهيلی يې ايا مئين خوبه نه يې؟

اوکه داسې ده چې ته مئين يې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟

نه داسې نه ده، زه او مينتوب؟!

ښه نو بيا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی يې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې د ډېرې خبرې راګرځي تـه خو ځوان يې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبياولې ؟

اهــ ! !داســي يوســوړ اســو بلي يــې وکــېښ چــې لــه ورايــه پکــې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د يوې نجلۍ په يادونو کې وخت تېروم،خو هغـه جينۍ چې لمـايې دژونـد خوښي،دارام خوب،خواړه او خوندونه وړي دي، زمـا معشـوقه نـه، بلکې زما يواځينۍ ايک يوه خور وه.

څه ! !؟ ايا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟

نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څه شوه چې ورپسې داسې پرېشان یې، کیسه راته وکړه که زه دې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو یم.
هلک وویل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا راسره ونکړه.
پنځه میاشتې وړاندې ما په ښار کې په یوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازیګر کورته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته یوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه، یوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وویل چې خور مې باید عملیات شي. ما ورته وویل خو عملیات یې کړی نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وویل دا عملیات دومره اسان نه دي، ما ورته وویل ولې هغه څنګه زه پوهه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکتر اول..... بیاترې دخبرو ځای سلګیو ونیوه ،بیایې زیاته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بیا یې را ته وویل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وویل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکتر غلی شو ،خو زه بیا پرې وردمخه شوم وواېه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وویل:څلوېښت زره افغانۍ!!
څ ،څلوېښت زره افغانۍ !؟
هو همدومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر دا هم وويل: که په درې ورځو کې يې عمليات و شو بچ کېږي
کنه ژوند يې په خطر کې دی، زما سر را باندې وګرځېده په سترګو
مې تياره راغله د پوال ته کېناستم
او خدايه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ و مې ويل چې له دې
نه هېڅ نه جوړېږي بايد يو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم،
بيا مې وويل نوا خر دا ځلو ښت زره افغانۍ به ما ته څوک راکړي،
خير خدای مهربانه دی ،و لاړ به شم او له نېک نه به مې يې وغواړم
بيا به يې په تنخوا کې ورکوم.
ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونيوه ،ولاړم په هغه کور کې مې
چې کار کاوه ورغلم او خپل نېک ته مې خپله ستونزه چې پکې
راګېروم بيان کړه ،او بيا مې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پيسې
راکړه بيا به يې درته په تنخوا کې مجرا کوم.
هغه د مسخرو پشان را باندې وخاندل ،په ډيکه يې ووهلم ،ويې ويل
يوا ځې ته دومره هوښيار يې او که بل وروړ هم لري؟ستا ټول درې
زره افغانۍ معاش دی او ته له ما نه په يوه ځل ځلو ښت زره افغانۍ
غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره مياشت دې د
پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.
ما ورته ويل هيله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي
ه٥ ه٥ ه٥هلک ښه په تېزه تېزه وژل بيا يې وويل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ
سره راته وويل: خو مړه دې شي کنه نو زما يې پرې څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅ ماته لاس را نکړاو دې ژوري کندې ته له پرېوتوېې نجات را نکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې وليدم نو همدايي راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تا به هېڅ هم ونه شي، زه خويم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبوري خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....او يوځل مې بيا په روغتون پرېښوده. پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په ډېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې يو څه خير واچوي، هرچابه ويل چې ته به بيا موږ ته څه راکړې.

نور نويو اځې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغيرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې ترلسم ټولګي موږ دواړه همصنفيان وو، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و، خوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړې، کيسه مې ورته وکړه،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ،
ماخو هم تېرکال د همدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې یې راوچې کړې، په ډاډ سره یې راته و ویل :
که سونیا ستاخور ده خوزه دې هم ورور یم ، چې ته د خور په خاطر
هرڅه تیاریې، نو ایا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني
ورکړم؟ راځه !زه خویمه کنه ،چې ته هیڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل
پښتورګی ورکوم.له لاسه یې ونیوم ،کش یې کړم، راځه سستي
مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون
پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پیدا کړ، ورته مې
وویل، ډاکټرصاحب،ماخو پیسې پیدانکړې، چې د خور ژوند مې
وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل یو پښتورګی
ورکړي، ډاکټر موږ دواړو ته حیران حیران کتل،غوښتل یې څه
وایي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وویل: چې امکان لري نو بیا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه،
زما ګېډه څېرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وویل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،یوه اتاق ته یې بوتلو چې
ټوله شیشه یې وه خوشیشې یې په سپین رنګ سپینې شوې وې،
ډاکټر مؤظف شخص ته وویل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه
همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې د هغه جامې یې ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړې، نوریې دی په تذکره کې ځملاوه،او روان یې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې یوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر یې لیکلي وو، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عملیات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ویل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زیب زما په لور مخ راواړاوه، ویې لیدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې یې ونیوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټینګ کړم ، زه سلګیو پسې واخستم، ده راته وویل:
ای لیونیه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونیا ته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نوریې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونیا د اتاق په لور زېړ زبېښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وویل، مورجانې !دسونیا پیوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونیا !ایا د سونیا پیواز شته؟ !داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې یې سرې سرې وې چې راووته ، چې ویې لیدم نو ، ویې ویل: زویه هغه دې ډېر یادوي، سونیا تاغواړي، له پیره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته څه وویل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېرکړل ، او په سلګیو یې پیل وکړ، زما هم ژړا نه ټینګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هیڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکین ورکړ،ورته مې وویل: وګوره دادی ، زیب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خو دالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زېب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيا به يې سترګې پټې کړې، خو زه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړی کړي، او پرمايې همدا سې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا د مخه په ورسۍ کې ناسته وي ، او د همدې شېبې انتظار کوي، چې زه يو ځل له سونيا سره وګورم او نور يې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو، خو داد سونيا اخري شېبې وې ،نور يې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته ،نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زېب ځنګ په ځنګ چپرکټونو کې پراته وو، زېب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همدا سې پروت وم، زېب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خېز کړل او سونيا په طرف مې وځغاستل خو اوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

I Love you

سپلاب اوس په ملي اردوکې د تورن رتبې ته رسېدلی و ، له خپلې
وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېرزړور او باهمته ځوان
و ،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.
نوپلار اومور يې غوښتل چې د سپلاب په غاړه دواده امېل وويني
يوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نيمه نيمه کې ياده کړه چې زويه
هرکور د ماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.
د خدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغلې ده هغه
متل دی وايي چې: خورلور پېغله شوه نوبيايې په کورکې ساتل
پکارندي ،سپلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا
اودپلار مې چې څنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.
مور يې د سپلاب درضايت خبره پلارته وکړه هغه ورته وويل ګوره
د سپلاب مورې !په دې کې د هلک خوښه او انتخاب ضروردی
د خدای فضل دی زما دوه وربرې په کورکې پېغلې دي، يوه
ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه
مجيد ،خودا او سنی زماني هلکان دې هسې نه بل څوک يې خوښه
وي ؛مور يې هم ورسره ومنله بېګاته چې سپلاب کورته راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ، مګر موريې بيا پرې ټينګار وکړ ،چې که څوک د ې خوښه وي نو راته يې ښايه سبلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکر خاونده غلې او بې کبره نجلۍ وه .

د سبلاب پلار او مور د شازيې دوی کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښنۍ خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړی وه او د خپلې لور لپاره يې سبلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سبلاب او شازيې واده وشوه.

له واده نه نژدې مياشت وروسته سبلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وار د څو ورځو لپاره کورته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سبلاب به د هغې د ځورولو او غوسه کولو لپاره ويل I love you دې به ورته وخندل ما تا ته څو ځله ويلي دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.

او په خندا به يې خدای پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دی يې راته هر وخت وايې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای (ج) د سبلاب د مور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار سوال قبول کړاو سېلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیااونیکه) یې په خندا اولوبو بلدکړیوه،سېلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه يې ورکاوه چې دهغه یوه اوښکه به يې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .
داخل سېلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازيې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازيې ټېلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته يې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زیات وخت وشوشهزاد درپسې ډېر زیات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سېلاب ورته وویل درځم خوپه یو شرط چې ته به راته وایې **I love you** شازیه په خنداشوه داڅه خبره ده چې ته پرې دومره مئین يې او دومره ورته خوشحالېږې.؟ ماخو یو وار پرې یوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر رابانديې وکړي.
یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سېلاب وظیفه لرله ډېرشدید جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفین پکې مړه اوټپیان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سېلاب له خپلو نورو سربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سېلاب دیو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپیان دجنګ له میدان څخه وېستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسېلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو ، سهار اته بجې وې د سېلاب پلارچې لمسی یې په غېږ اودحوېلۍ په سوفه ولاړوه فکر وړی و ، چې دربنجرد ټایرونو اوازیې دفکر لړۍ وشلوله اوغږیې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور اوخورېې ددروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه اوغلې غلې خندېده ، چې په دې وخت کې دکورپه لوریو عسکرچې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو ،دسېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترګونشو نو وروو ته اود سترې مشې په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې دسېلاب دټپي کېدو او روغتون ته دراوړلو وویل اوپو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي،له همدې سره بې واکه شوه اولمسی یې له غېږې په خاوروکې ولوېده، خوراومورېې بېرته دکورحوېلۍ ته رامنډې کړې اودشازیې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سرشوې ، ددوی په کړیکو نورهمسایه ګان هم راټول شول ،خوعسکر وویل: ګوره کاکا موږچې څومره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ،دسېلاب پلارله پولیسو سره په موټر کې کېناست اوموټر روان شو ؛ شازیه اوخاله (خوابنې)یې ورپسې لوڅ سرونه اوبیلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظرولګېده چې وچې شونډې،ژېړرنګ ،اوپه وینولېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه ړنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور دخبرو وس اوتوا ن نه وه ګوتې یې دشازیې په وښتانوکې ننوېستې ،سترګې یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګوکې وروتهومبلې او په ډېر کوشش يې همدومره وويل I love I. I اوله يوې غټې سلګۍ سره يې سترګې پټې شوې له همدې سره د شازيې له خولې يوه بېدربغه چيغه ووته I love youuuuuuuu .I love youuuu.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې موره

په بېړه روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رښا کې خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټرنه پيدا کېده. تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې وليدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ نښتې وي داسې نښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ، جېب يې هم دا مشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نو بايد چې تر ماښام اوو بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له کورنه ورته زنګ راغی او دښځې د ناروغۍ يې ورته وويل،وارخطا شوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانی قرض واخستې او هيله يې ترې وکړه چې ترښاکلي وخته پورې دده پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار وکړي، له دفتر څخه ووت هغه ته يې وويل که سبا رانغلم نو ګوره چې پام دي وي اورئيس صاحب ته زما دمشکل ووايې ،زه به هم ورته زنګ ووهم،له خفګان نه يې رنګ تک تور واوښت له ځان سره يې کرل ،رېبل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپيو موټر نيسم اوکلي ته ځان رسوم نوبيابه مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي کې خو هم کوم روغتون نشته ،نو مجبوريم چې ښارته يې راولم. له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه، حيران ولاړ وه نورنو دماښام تياروهم خپل ځادر پر ځمکه غوړول پيل کړل.ناګهانه لکه دليوني پشان روان شو ،له ځانسره غورېده اودسرک توره ليکه يې ونيوله ،بس ځم په پښوباندې ځم ! اوس خوراسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځاى کې يې غله ونه شکوي ، خير راځه خداى لوى دى،خپله لاره يې لنډوله ،چې بيايې دبغل په جېب کې مبايل په لړزه شوه ، ژر يې داوکې بټني ته زوروکړ، دادى اوس در....نورمبايل دچارج دختمېدو تالى ووهله ،اوبند شوه.مبايل يې په جېب کې ورخطاکړ اوپه قهريې وويل: ته بدبخته هم بايد په همدې وخت کې بند شوى واى؟ نورنو دامکان تولې لارې ورته بندې شوې بغيرله دې چې له خپل همت څخه کارواخلي هېڅ ممکنه لار نه وه، له نيم ساعت ،څلوېښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقیقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسېد په خامه سړک یې دڅپلیو څښهار خاته پرمخ روان وو ،په تیاره کې دنه لیدو له امله یې څو ځله دپښو دګوتونوکان له تیږوسره وجنګېدل ،خوبیاهم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اندېښني اخستی وه ،خدای ته یې سوالونه کول چې پرښځې یې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې یوخوډېره ښایسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسۍ په شپو او ورځې کې یې کړېوه ،دژوندډېرې سختې شپې اوورځې یې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې یې،بله ترټولو مهمه خبره داوه چې پوره لس کاله یې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اووړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېرامیدونه یې ورپورې تړلې وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالۍ نه په خنداهم شو، یووخت یې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼایې ترسترګوشوه،چې دده په لورراروان دی،بیایې خدای پاک ته په عذرونو پیل وکړ ،چې کاشکې دموټروان رابانديې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات یې ورته پیل کړل ، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوال اوزارى چې ورته کوي ،اوموټروان پرخپلې مجبورى وپوهوي،اوله ځانسره يې پورته کړي ،موټر ورته ودرېده ، ژر دډرېور طرف ته ورپه منډه شو ،استاده چېرته ځئ؟ مياګانوته ددوى کلى دمياګانوله کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ويل يې چې زه خو ترهغې ځايه چې ورسم ،بياخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې له دې چې اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته ،اوډرېورته يې مخ کړ استاده ځه لځيره.موټرحرکت وکړ، په شاته سيټ کې دوه نور کسان هم ناست وو، يوه له ده څخه پوښتنه وکړه ،وروره څنګه پدې ناوخته کې پياده روان يې خيريت خوبه وي؟ده ورته وويل هوخيريت دى هسې ناوخته شوه راباندې په ښارکې په يوه شخصى دفترکې دنده لرم، په خبروخبروکې يې ډېرمزل وکړ، نورنو دمياګانوترکلي پورې دوه کيلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروسته سيټ نه يې تمانچه پرسر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موټر ځاى پرځاى ودرېده ، دوروستي سيټ دوهم نفر راکوز شو راغى، دى يې له مټ نه ونيوه له موټرنه يې ښکته کړ اودجيبونو په پلټلو يې پيل وکړ،ده چې هرڅومره زارى اوفريادونه وکړل ، داچې هغوى يې يواځې اواز وانهورېده بلکې،څوپرلپسې سوکان اولغتې يې هم وواهه ،ګنګرېپه ،خداى د ي ددي دفتر ببخ وباسي چې ته پکې کارکوي ،ايله همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلس سوه او شل روپکی؟! څه ورک شه احمقه، پیسې او موبایل یې ترې واخستل ،د تللو په وخت کې یې بیا په خوله یو کلک سوک ورکړ او ترې روان شول دی د خولې او بدن په درد اخته شو خوله یې له سرو وینو ډکه وه خو بیا یې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په کلیو او بانډو کې یوه وېروونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک د خوب نرۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ویشت دقیقو مزل وروسته د خپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور یې د کوڅې په اخر کې و ،داچې شپه ډېره تیاره شوې وه او اواز هم ډېر لېرې تلو ، نو د چیغو او ساندو اوازونه یې تر غوږو شول، غړي یې سست شول ، پښو یې کار پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم ! داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان یې په کش کولو کش کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له تېل وهلو سره پرېوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده څو کسانو یې پر لور راوځغاستل ، باور چې له خولې او پزې یې وینې روانې وې او سپین کالي یې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر یې له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته یې کړ، اوبه یې پرې وپاشلې ، په کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو او څوک له باور نه ، یو قیامت جوړ شوی، لږ شېبه وروسته باور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ورپولې ،په هوبښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکوډکه ده، خیزیې وکړ ، څه چل شوی دی ؟ ! چې په دې وخت کې یې مورورته په غبږکې کوچنی ماشوم وراچاوه اوچیغه یې کړه دادی ستا اودهغې د واده نښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رضاعي خور

کورموپه پاکستان کې وه، یوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې ورارہ له لاسه ونیوم، له لارې نه یې ګوښه کړم ما ورته وویل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځو کورته، شېرازلږغلی شوله تاسره مې یو څه کارو ، ښه وایه څه کاردې و ؟

دومرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې دشېرازه په زړه کې یو څه شته خو دویلو جرئت یې نکوي، له لاسه مې ونیو لیونیه وایه کنه ولې غلی یې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه یې وایه چې څه دې ویل؟ شېرازیو مسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نو بیا څه چل شوی ده؟

هلک دخولې مزي وشکول: یاره کاکا زه خویې بلکول لیونی کړی یم، وایم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانه اوغونډه زنه خویې په زرګرجوړکړې دي دقران کریم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچین ماچین خاپېرۍ ځوک ده چې ته یې دومرشیدا شوی

وایم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نو اوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې او کنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژرېې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته وایه، شېرازيو ځل بیا ستونی تازه کړ ژبه يې په شونډو تېره کړه لاس يې اوړود کړ هغه ژبړه دروازه وينې چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو د قدوس خان کوردی ښه ښه نالایقه (زردانه) يادوې هو هغه خورښتیا هم ډېره ښایسته اولایقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي
شیراز ځانته ګوته ونیوه، یو وار دې يې خدای زما کړې بیابه ته ګورې چې زه يې څنګه ساتم وایم لاس به يې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نیسم !دی لاد هغې د ښکلا په ستاینو بوخت ووچې ماته د زردانې او شېرازوړ کتوب رایاد شو په رښتیا هم له یو بل سره يې ډېرمینه درلوده او همېش به يې یو ځای لوبې کولې، خوداچې دوی سره په وړکوالي کې بیل شوي و، اوس شېراز هغه نه پېژند له چې زردانه ده، ماورته وویل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دی چې بېګاته دې زه او پلار د قدوس خان مېلمانه شو ؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !
ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی یم، په خندا شولکه چې ته مې ډېرخوښېږې وایم چې زړه مې درنه توردي ،په بریتوکې يې راته وخندل او غبږه يې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځو کورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زمونږ کورته ولاړو د چای څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نو اوس زه ځم او بېګاته به دې په تمه يم ته به مې د پلار جان سره دا خبره حتماًيادوې.
ـ وايم يادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کړس کړس يې وخندل د خدای پا مان ستا په تمه ! بېګاته يې زه کورته ورغلم سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستو شېرازلکه دبربړکې په شان تاوېده چای یې راوړ ، والکه ماخوچای څښلی و ، داهغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دابېل چای ده پیاله یې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مایې دپلارسره خبره یاده کړه هغه راته وویل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي ویلي ،اونه هم مور په دې خبره کوم فکر کړی دی.

ماورته وویل لالا ! ماته خویې ویلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما هم وراره دی.

ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا وربندارې سره مشوره وکړم کنه، وایم وربندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو ،رانېغ شو ، والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وایم راځه چې نن دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه خوراورینه ټنډه هرکلی وکړ اوحیران و چې په دې دخت کې موڅنګه ورپېښه وکړه ناستوو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو قدوس خان ته یې مخ ورواړوه چې مونږ دلته دیو خبرې لپاره راغلي یوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته یې ووایم قدوس خان ډېر ښه سړی وو ،ویې وویل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبیا په تورشپه راتلي دڅه لپاره ساده سړیه داسې فکروکړه چې یواځې ناست یې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده بنده ژبه ویل مورراغلي یوچې تاسوته دښیښې لاس درکړو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادوستي ومونوره هم ټينګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه

يوشبېه غلی شو ،ديوي شېبي لپاره چوپتيا خوره شوه داسي لکه هېڅوک چي په کوټه کي نه وي خوددي خاموشۍ لړۍ د بره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ويي ويل سمه ده موږ به مصلحت وکړو، بيا به تاسي ته احوال درکړو،ماغوښتل چي يوڅه ووايم خولالامي راته اشاره وکړه اوغلی شوم.

ـ ښه نو مونږ به بله ورځ بيا راشو اوس دخدای په امان، هغه ويل پاتي شئ شپه له مونږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه مونږ درنه ځوچي کورکي به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بيا ورغلو،خو داځل مو وربندار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره ياده کړه هغه وويل ماته شېراز معلوم دی چي د برښنه هلک دی تعليم يافته هم دی او الله دي نورهم ورته نېک وښيي، مونږ په دي ښېښنۍ خوښ يو، يودم مي تري لاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! دشيرينۍ دقاب څخه مي خوداني چاکلېټ اونقل راواخستل واخلئ،واخلئ خولي موخوږي کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو يه ورشه اودستمال راوړه هغه دي هم خيريوسي بس په يوترپ کي يي په غوري کي ايښی دستمال راوراساوه وماته يي ونيوه ما هم تري واخست، اولالا ته مي وکتل اودتلو اشاره مي ورته وکړه، هغه راته ويل دومرتلوارمکوه غفاره لږ ساړه خوره، کله چي دباندي راووتو ماويل که ستاسو اجازه وي زه به يوخود تمانچي ډزي وکړم ،قدوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مخ را واړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزې پیل کړې ما تیار له ځان سره یو څو داني دلس وروپیۍ وال پټاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظارکې ناست وو ،داموخومره ناوخته کړه مورخومو له انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شیرازیو څه وغورم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ او دکښېناستلو سره مې یو سوړ اوصوېلي وویست ،تکیه مې وو هله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل اودځواب لپاره یې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچیغه یې کړه مبارک موشه اودستمال یې دټولو په مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په یواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وایم غفارکاکا زنداباد، شُغلې پرې ورخېز کړل ای بې شرمه !ژنداباددخولې پېښې یې ورته لکه دیوې ماشومې پشان وکړې، مور یې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه یې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ویله اواجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې میاشتو په تېرېدو سره واده تیار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه تکرې ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلمیان اوزړې روانې وې ،دواده لومړۍ(دنکریزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثخـه د پېغلو پـه لاسـونو د دریاګانو او چمو او ازونه اورېـدل کېـدل او د بانـدې د غتېـودوه سـره ډولونـو اوازونـه او د ځوانانو اتڼونـه او د پښـو دربا اورېـدل کېـده، سـباچې د ډوډۍ مراسـم ختـم شـو او مېلمانــه خــلاص شــول ،نو د تخـــت شـــانۍ وخـــت شـــو ټولو مېلمنو او د هلـک خوینـدوورونو او خپلوانو ټولو رنګینې جامې اوغوسـتې وې شاه اونـاوې یوځـای ودرول شـول او یوبـل تـه یـې پـه ګوتوکې ګوتمې ورکولې(چبله بدلي) چې پـه دې وخت کې ناڅاپـه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلږصبر وکړی !!

ټـول حیـران شـول ددې پـه لـوري سـترګو شـپېلۍ ورمخـامخ کـړې ، داراغلله اوددې ټولوښځو له منځه دناوې او شاه ترخوا ودربده.

ویـې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې پـه خاطرچې پـه اخرت کې مې غـاړه بنده نـه وي هغـه دا چې مـا دې دواړوتـه پـه ماشـوم تـوب کـې شـیدې ورکړې ! دې اودواړوزما تیونه رودلې دي،دشبراز رنګ والوتـه بې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه پـه پرمځمکـه پرېوتـه، خپلـه هـم پـه کټ کـې راچپــه شـــو او واده تــه راغلــي خلــک پــرې راټــول شــول

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدنصيبه

ماذديګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ
کلی له ښارڅخه ښايسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم اودکور
په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدوسره سم ګورم چې دخدای (ج)
بخښلي سرور اکا لور زېبا په چيغو اوکړيکود کور له دروازې څخه
کوڅې ته راپرېوته اوپه سپېروخاوروکې يې ځان له ډاګه ډاګه واهه
له کور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حيران
شوم له ځان سره مې وويل خدای دې خير کړي دسروراکا ښځه ببو
لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره
سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونيوله اوله خاورونه مې پورته
کړه ترې ومې پوښتل څه چل شويدی خوزېباته سلګيو وار ورنکړ
چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انګړ نه
دحميد دمور اواز چې له ژړا سره بدرګه کېده وويل حميده زويه مور
دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصيبه خدای اخستې
وای ميندې يې ورته زما پشان بورې شه بچيان يې ورته يتيمان شه
او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېدا شو ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې څه ! ! حميد مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم دېوال ته تکيه شوم خدايه حميد خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې دموټر رڼا رابښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه کې لکه دطوفان پشان يوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحميد دوی ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حميد خوارکی په سرو وينو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه وخته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحميد په ملا کې داسې ننوت لکه په يو ه کخوړه کې چې لاس ورښکته کړې داهغه ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په ښځو کې ورک شو، زېبا ځوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس وروا چاوه اوپه چيغو کې يې ورته وويل((مورجانې اوس به تاته داروځوک راوړي)) دکلي ځوانان تللي ول هديرې ته اوقبر تيارشوی وه مړی موشپې ترشپې خاوروته وسپارله. حميد اوزيبادواړه هغه بد نصيبه خور او ورور ول چې دوه کاله وړاندې يې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له امله مړ شوی وه، اودوی يې دتل لپاره له مينې بې برخې شوي وو دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحميد په غاړه شوه نومورې په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار او دښوا خلاقو ښتن وو دښوونځي تر ختمک يې ديني زده کړې هم کولې مګر د پلار له وفات سره سم دې هرڅه ته د پاى ټکي کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته او په بازار کې به يې د کراچۍ پرسر بسکټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې څانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل ماز ديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميد دوى ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو ، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زيبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلو ځانونو ته نفقه برابروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنی وظیفه

تل به یې د نوم په اوریدو ډېر خوښېده او که به یې د چاله خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به یې ګړوله تر څو یې په باره کې یو څه وغږېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده یې هېڅ خیال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو ددې موقع وخت یې هم نه ورکاوه ، ځکه چې هغې هم ځان ته یو څوک ویلې ، یوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې یو په بل پسې په څوکیو ناست وو ، خو استادلا نه وو راغلی چې په دې وخت کې د تمیم د ټېلیفون زنګ پورته شو کوم ملګري یې زنګ وواهه ټېلیفون یې اوکې کړ د خبرو په منځ کې تمیم غوښتل چې له هغه نه د چا نمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه ، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره یو طلایي چانس و ، نو بې له سوچ او فکره یې پرې غږ وکړ و بښه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه یو نمبر پرې لیکم زما سره قلم نشته ، سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بیا یې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تمیم چې نمبر ولیکه نو قلم یې د مېز په سر ټکوه د خدای پامانۍ وروسته یې په خپل جېب کې واچاوه ، کله چې استاد کلاس ته راغی او درس یې پیل کړ په شاګردانو یې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو د نوټ لپاره اماده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی ،ولوله چې قلم یې له تمیم سره وه اوبل قلم هم ورسره نه وه حیرانه پاتې شوه چې له تمیم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تمیم هم سرټیټ اچولی و اوپه دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ اونازک اواز قلم وغواړي اوده هغه ارمان چې له ډېره وخته یې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې دیوبل همصنفي په واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه !! تمیم وکتل چې ولولې ترې دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېرمایوسه شو ،قلم یې ورکړ استاد درس پیل کړ ،ددرس په جریان کې استاد دسباورځې لپاره شاګردانو ته کورنۍ وظیفه په نښه کړه تمیم دشپې په کورکې کورنۍ وظیفه لیکله چې په اخري کرښه کې ترې یو څه اشتباه وشوه دا ورقه یې په همدې ځای پرېښوده اوپه بله ورقه کې یې کورنۍ وظیفه ولیکله ،کتابونه یې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه یې هم دکتابچې په منځ کې کېښوده ،سباچې کورس ته لاړاواستاد راغی نوله هرڅه نه مخکې یې کورنۍ وظیفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه شوچې کورنۍ وظیفه یې هېره کړېده حیرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استادهم ډېر غوصه ناک وه تمیم چې ولوله ورخطااوترهېدلې ولیده نو پوه شوه چې کورنۍ وظیفه یې نده لیکلې نویې سمدستي خپله کورنۍ وظیفه راواخسته اودخپل نوم پرځای یې دولولې نوم ولیکه ،له استادنه پټه یې ورقه دولولې مخې ته وړاندې کړه اوخپله یې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ویې ویل چې استادخویې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژريي په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای ليکل شوی و حيرانه وه چې څه وکړي ورقه واخلي اوکه داستاد رټلي اوخجالتوونکي خبرې واوري نوله ځان سره يې پرېکړه وکړه چې داستاد له خبر ونه راته دانبه ده چې وايې خلم همغه وه چې تميم ولوله داستاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخرکې ولولې له تميم نه مننه وکړه؛ خوتميم ورته وويل چې ماداکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاګردانو په مخ کې رټلي خبرې ونکړي.

دتميم په دې صميمانه اوله پېرزوينې نه ډکوخبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکينه په مينه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تميم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تميم چې زړه يې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به يې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نيمايي ته رسېدلی وچې دتميم دوی کور دڅه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتميم نشو کولای چې له کوټې سنګي نه شهرنو ته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نورکورس ته نه راځم ! ! څه نه راځې ! !؟ ولوله حيرانه شوه اخرخبره څه ده؟ ده ځواب ورکړزموږکور له د ې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې موبل کور په کرایه ونیوه نو دا ځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده اونشم کولای چې روزانه لاړشم اوراشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس کورس ته نه تلله ډېروخت وشو چې ولولې اوتمیم سره ونه لیدل ،یوه ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلرې یې پرانیستې وه لغات یې زده کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدوکې یوه انجلۍ ورسره دتېرېدوپه وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل نجلۍ همغسې دبربړکۍ په شان تیزه روانه وه اوهېڅ خیال یې پرې رانه وړتمیم له ځانه سره څه وبنګېده اونجلۍ پسې یې وکتل دنجلۍ لنډو پنجابې جامو ، نرې دګولوبند په شان ګوچنۍ ټکرۍ اوتوره اوږده چوټکه چې په ملایې لکه دمارپه شان راځړېده، دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هواکړ، کتابونه یې راوټول کړل اوپه بېړه ورپسې روان شو خونجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ، سوچونوپسې واخیست چې دابه څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونواوفکرونوکې کورس ته ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه مګرفکریې په بل ځای کې و استادپرې ږغ اواز وکړ مګر تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له رخصتېدونه وروسته کورته ولاړفکریې پرځای نه وه ، سباته تمیم له خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لورروان شوخونن

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ نه ،نن د ی له هېڅ قسم پېښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نبغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ د مطالعې څو دقیقې وروسته تمیم د دروازې اوازو اورېده سریې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه بېرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،بېرته یې په لوستلو پیل وکړ چې یو وخت یې ساعت ته وکتل نو ددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښود ه او منډه یې کړه ددوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان و ه چې له پاسه پرې یو بل څوک د اسې راکوز شو لکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضا نه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته را ورسېد له د دوا ړو سترګې یو پر بل کې ونښتې هک پک شول.
د هغې له خولې ووتل تمیمه !!ولولې ! !تمیم چې دولولې لنډو جامو ،اوږو د قد ،توروا وږدو زلفو ته وکتل نو پرونۍ صحنه ورته مخې ته و دربده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سریې په کتاب ورتېت کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه د بوتانو په شان یو بل ته مخامخ ودرېدل او له ستګویې اوښکې روانــــــــــــــــــې شــــــــــــــــــوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې د ټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، د هریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، ما به چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې خو کومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولو به ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته خوټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تا ته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ما هم وویل چې کېدای شي، همداسې وي،ولې داځل زه له واده نه دوه ما یا شتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې، سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شا مې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږ او ستاسې به اصطلاح کشکي وو، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅو مې غږ ورباندې کاوه ،چې هغه راباندې را مخکې شو.لالا مبارک شه زه کاکا شوم، اواز د سرورو (زیشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا شوی وه) ټولو را سره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم را کولې، خوزه به شرمېدم د چا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده خومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړې وه، ما ته یې وویل چې هلکه را شه همدلته به لما سره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ما هم ورسره ومنله نو را غلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملګري سره په کارونو کې بوخت شوم، له داخل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یواځې زموږ په کور کې ، خو ترټوولو مې مېرمنه ډېره ماڼېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅو مره ورته وویل او د دې د خاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلورورځو را پېد پخوا یې په کړو وړو کې ښځې تغیر راغلی و، د شپې لخوابه هم ډېرنا ارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خولا څومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ دا ته څه کوې؟ دا خو کوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ارام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لرې،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یواځې به کېناسته او پاڅېده، ما څوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خو هغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـادي يـم، كومـه دتشـويش خبـره نشـته،دي بـه ماتـه ويـل چـې زه خوشـحاله يـم ، او ماتـه څـه مـه وايـه زه لـه هېچانـه ګيلـه او ګـزاره نـه لرم،دايي هم راته ويلي ووه چې كلـه يـو اڅې وي، اوڅوک ورسـره نـه وي ، نو هيلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه كـړم، ولـې چـې وبرېږي، عجيب خويونه به يې كول، زه هم يـو شـان تعجب كـې وم ،څـو ورځـې نوري هم په همدي شان تېرې شوې، يـوه ورځ لـه وظيفـې نـه پـه وخت راغلم ويل مې چې نن به داهم له ځانسره واخلم او كـوم ځـاى تـه بـه پـه چكر ولاړشو ، كورتـه چـې راغلـم خويندو ورونـوراسره روغبـړ وكـړ؛ مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دكـورنۍ لـه غړيـومې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وويل چې په خپل اتاق كې ده شميم زما پـه مـور پـلار، خويندو ورونـو هم ډېـره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه يـې وركـول ، پـه كـور كې داسې نه ښكاريده لكه داچې دكـوم بـل كورنـه دلتـه راغلـي وي، ولې چې پلار، مور او ټولې كورنۍ بـه زما خيـال هـم ډېـر زيـات سـاته نو لـه همدې املـه بـه يې داهـم ډېـره خوشـحاله سـاتله او دي مـې هـم دكورنۍ ، زما دخپلو ، خپلوانو او مېلمنـو ډېـر عـزت او احتـرام كـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف يا ځنځير نه وه همداسې پـورې كـړاى شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال كـې دروازه ورخلاصـه كـړه ،چـې غوږونـومې دزړه درزا بـې لـه كـوم مشـكل څخـه محسوسوله، هغه دكوټې په منځ كې يـو اڅې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وكړم ،خو جرئت مرسته نه راسره كوله، څوځله مې زړه راغـټ كړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وكړم او په دي پلمه يې ځنګ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورشم، خوبیابه مې وویل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وو برېږي نو بیا ؟
هسې هم هغې خو راته ویلي چې په داسې وخت کې باید پرې یو
ناڅاپه اواز ونکړم، بیابه مې وویل چې څه وهي خودې نه اونه ادم
خوره ده، چې وبه دې خوري، راځه همداسې ورشه ،خوبیابه مې
وویل هسې نه چې دا وو برېږي، اوځه چل پرې ونه شي،خیر خو ونه
شو ،نور مې نو زړه د زمري کړ، سترګې مې پټې کړې،یوځل مې په
ستوني فشار راوړ، چې څه ورته ووایم، خو ستوني هم قسم وکړ،
چې اواز به رانه ونه وځي، په دې کړلو ،ربېلوکې نژدې درې څلور
دقیقې تېرې شوې، اخر مې ویل هسې نه چې ومې ویني ،بیابه بل
ګمان راباندې وکړي، بې اختیاره مې وویل، شمیم ! ! مخ یې
راواړاوه ، له سترګویې اوښکې رواني اوتکې سرې وې، مخې ته
یې دټوشي پیپرو قاغذي قطۍ ایښې وه اوسمه ډېرۍ یې جوړه
کړېوه، ځان مې زړور کړو خواته یې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې
داسې تنها یې دې غوره کړېده، ایا زما له کورنۍ سره دې طبعه نه ده
جوړه ، اوکه زما کومې خوریا ورور اویاهم بل چادرته څه ویلي وي
خوماته یې ووایه ،زه به یې پوکړم ، له ځایه پاڅېده، لاس یې
دسترې مشې په نیت رااوږود کړ، مایې هم لاس ونیو ،اوله ځانسره
مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کړې، ورته مې
وویل:ګوره شمیم ! ! نن چې هرڅه راته صفا صفا ونه وایې هېڅ
امکان نلري، اخر چل څه شوی دی ، چې ته داسې کوې ،ګور
داخوستا یوه ورځ نده اونه دې هم یوه اوونۍ ده، له کله نه چې ته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلي يې ما ستا پرشوندومسکا ونه ليده بغير له غم خفگان اوپرېشانۍ ايا له ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هله ژرکوه ماته يې ووايه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې ووايه، که څه ناروغه يې هم راته يې ووايه اوکه کوم بل مشکل وي هم راته يې ووايه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شيشه کې کتلي دي، نور درنه زه وېرېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطوونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يوخوته لاڅومره په خبروپسې ګرځې، غوښتل يې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خوماهم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويول چې راته يې ونه وايې بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايې او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نويې راته وويل چې خبردرته کوم خو يوشرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه ! ! ! داته څه ډول خبرې کوې شميم ! !؟وګوره وو برېدې کنه؟

نه نه يم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اوربدلی نو بيا پوښتنه څله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نوبيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خوبښ او خندان ساتي.هاهاهاها په کړس کړس مې ورته وخندل، ای هی تالیونی، دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یو څه ټکنی شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نو ما خودرته ویلي ند ي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هرڅه به همدا سې کېږي لکه څرنګه چې تا وویل، ښه نو اوس راته ووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سور شو ،ژړا یې ایساره نکړای شوه ،د سلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیا یې هڅه وکړه زیشان، ما وویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نو بیا ولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیا یې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېر قهر مې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړا سره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په یوه اوږده لکړه کې به يې د مرزانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې يا څلور دانې لکه د بګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په يو نيم متر کوټه کې به دوه درې افغان بنديان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شوه دده عمر پوښ و خو فکريې بيا هومره نه و، لمونځ يې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دى و او مرازانو ته تيپچه وهل له سهار نه تر ماښام به يې مرازان نيول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زارۍ به يې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته يو دانه هم نه ورکاوه .له هېچا څخه به يې په نيولو کې مرسته نه غوښته په خپله به يې نيول او په خپله به يې خوړل او جنګول، نور کار به يې نه و هر ورځ به يې د مېرمني جنګ او دعوى ورسره پورته وې خبرې به يې ورته کولې ځوانيمرګ شې دا مرزان دې ستا په سرماړه شي ، بلا وهلى يې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه ښاروېو ته خو لږه ګياه (واښه) راوړه بس په تياره يې خوري او څښي. ټول کارونه به يې مېرمني کول بازار ته به په سودا پسې تلله، په پټيو کې به يې سري او تخمونه شيندل، ځمکې به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وټې نه وو مشران اولادونه يې لوڼې وې ،تر څو يې چې زامن د څه خوارۍ مزدورۍ کېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليونی فکريې پکارا چولی و ،چې راځه په دې روپيو يوه جوړه غوايان(قلبه يان)روانيسه دا خپله ځمکه به پرې جوړه کړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېرو خبرو څخه خلاص شي ، نو يې همداسې وکړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوې او منډاووګان کول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو، ډېريې په عزاب کړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايي په بل باندې ښکر وار کړ له مجنون ماما څخه ګُنده کړه شوه او دغويي ښه يې ووهله ؛ده چې دغويي ښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابو نشوای کړای فوراً يې جېب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جېبه راووېست او په غويي يې ښه دزړه له اخلاصه ګذاروکړ،دچاقو ټوله پلنګه يې دغويي په ورانه کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بوتلل او دونې تر سيوري لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه کوده واښه به هم رانه ونه خورئ تاسولا تر اوسه دمجنون ضد نه دی ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنۍ لور ورته سباناری (دسهارچای

(c) ketabton.com: The Digital Library

)راوړ، که ګوري چه په غوبي يې پام شو ،چې په وينو سو ر پورده
نوېې چای توت دونې سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،دپلارله
وېرې يې منډه هم نشوه اخيستی ،خوکله يې چې له سترګوپناه شوه
بوټونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده
نوله ډېرې ستړيا ځخه يې خبرې نشوې کولای،موريې ترې وپوښتل
چې څه چل شوی دی؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو په ستړې
لهجه يې وويل بابامې غوبی په چاقو وهلی دی ! څه !؟وی ډوبه
شوم ، ټکری په سرکړاو يېلې پښې له کوره ووته، يوه تاري ټوټه يې
له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټې ته په
رسېدوسره يې چې سترګې په غوبي ولګېدې، چې له ډېر درده لکه
دماريه شان تاوېږي؛ نوپه سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې
پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکوسپورو
پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبېغمه يې خپل چای نوشيجان
کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو
مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغه متل دی
چې وايي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ
واړاوه خدای دې ړيره په ټټر تويه کړه، خدای دې ووهه سپين ږيری
شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر
نشوې ،دوی دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته
ساعت تېری ښکارېده،ولې چې په هغه ورځ چې ددوی چيغې به
پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې نشته، مجنون چې يو عصبي سړی وه نابېره له کوره ووت او د کلي په دلاک (نايي) پسې يې پلټنه پيل کړه پيدا يې کړ له لاسه يې راونيوه او په يوه ګوښه کې يې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږيرې مې خلاص کړه چې د فلاني دلور زړه يخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل ،ورته يې وويل: مجنون ماما ته په هوش کې خو يې؟ دا ښايسته اوږده ږيره او پاکه خرېيل؟! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شين اوښته وويل: ږيره ستاده او که زما وايم خبرې مکوه او چې زه درته څه وايم هغسې وکړه نايي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږيره يې ورته پاکه خرېيله او روان شو ، کورته چې راغی بچيان يې پرې راټول شول وی ! ! بابا دادې څه کړي ؟دی راغی او دهو بلې په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن يې هم راغله او د مجنون شين مخ يې چې وليد ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږيره ليونی شوې ؟دادې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مرز يې په لاس کې وه او پورته پورته يې کاوه په تروه تندي يې ورته وويل هر وخت به دې يو متر ژبه راوبستې وه ږيره دې په تېرتويه شه، داسې شه او هسې، دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همدا سې دې غوښتل کنه؟که بيامې درته له خولې نه يوه خبره هم وا وربده نو ستاد سرحال به هم زما د ګيرې پشان وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې يې ومښلې اوپه خپل ځاى کېناسته
،خپل سورى سورى ټکرى يې راکش اوپر سريې سم کړ، څوځايه
پينه شوې کلوشې يې پر پښو کړې روانه شوه اوبلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښايسته ځنډ وروسته يې ښېګانى جوارى اويو کلوله پياز په پلو
کې واچول اوله کيږدۍ څخه راووته ،خوب يې لا له سترګو پوره نه
وه الوتى اولکه ټال ځنګېده ،لکړه يې راواخسته او رمه يې روانه
کړه ،صبرو چې پايندۍ وليده نوپه بادام ګل يې غږ کړه بادامه
ومرګ دې يوسه تادخوب ګوډى هغه ده پايندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل اوته لاپروت يې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موريې ورته جوارى او لږ پنيرپه دستمال کې وتړل
پتکى يې غاړه کې واچاوه اوپه مال پسې شوه،دوى دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري اوسېرلي دځړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پايندۍ بل ورور ياخور نه درلود موريې يوکال دګډوپه وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل یوه لیوني اوښ د سیني لاندې کړې او وژلې یې وه ، پلاریې بل واده وکړ دې کورته د میرې له راتګ سره سم د پایندۍ د بد مرغۍ ورځې شروع شوې ، ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهار به یې ورته مالونه مخکې کړل او بېګاته به په تیاره ستړې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه (ډکه ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ، اوس یې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې څنګه (ډول واهه)دی به ورته ګډېده .

غرمه شوه بادام او پایندۍ خپل جوارې وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست وو ، لمریې پرهډوکو ښه ولګېده نو ځکه خو یې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ، رښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ، رمه یې لمرته پنډه شوې وه ، هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه یې کتېدلي وو ، ژړیې بادام هم راببیدار کړ او د مال په راټولولو یې پیل وکړ ، خود پایندۍ یو سېرلی نه وو اخواد بخوا یې په نژدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا یې نکړ ، بادام پایندۍ ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبا به یې په رڼا وګورو خو پایندۍ ته د میرې خبر نېغې سترګو ته ودرېدې : که دې کوم وری یا سېرلی ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه ! زه نشم تلای زه یې ګورم که پیدا یې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ، خود بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېر وو چې پایندۍ کېږدۍ ته ورسېده د میرې له وېرې یې پټ پټ د کېږدۍ پېښول پورته کړ او غلې پر بو ته ، د سحر له رڼا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم غره ته روانه شوه ،اود سېرلي په لټه يې پيل وکړ ډېر زيات يې ولټاوه خو پيدا يې نکړ ،له لمرختوسره بادام هم خپله اوهم د پايندې رمه غره ته راپورته کړه ،بادام بېغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه يې پرپايندۍ پام شو چې په يوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې ګواکې هغه بياويده ده نويې له همدې ځايه ورته ناري کړې پاڅېږه لېونۍ سېرلی دې ولټوه که پيدادې نکړنو ميره به دې ووهي خو پايندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وويل دالمروګوره او ستاخوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ يې په تخرګ کې ونيوله،پرخې (لويې تيږې)ته پورته شو ، دهغې ښي لاس يې ونيوه او ټکان يې ورکړ له همدې سره يوتور مار دپايندۍ له ډډې په څنبېدوشو ،خوپايندۍ له خوبه پورته نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـیـنـه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انۍ(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوبارې ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ دروتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل دمور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلوزامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوې، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايد ځان تر ځنګ وروړسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبروم چې انۍ مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شول چې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ، خو مالا تر دې دمه نه پېژندل، کاش چې د برختي مې پېژندلي وای، نابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايې، ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انۍ مې راباندې فکر شو ، اول خو حيرانه شوه چې داسې څنګه کېدلای شي، چې زه دې هلته ورشم، لکه د يو خوب پشان ورته معلومېده ، بيا يې د فکر لړلۍ وشلوله او زما په لور يې را وځغاستل، زه يې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره يې ښکل کړم چې او تر يې کړم، نور يې له ځانسره نژدې کېنولم، د کور ښځينتنې هم ستړې مشې راسره وکړه، د کورنۍ حال او احوال يې راڅخه وپوښت، هغې زما مور پلار او نوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي، په شرم ګيره فضا کې ناست وم، اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې ديوه د شلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو ، چې د سلام غږ مې سرراپورته کړ ګورم چې کوټې ته يوه نجلۍ چې د چايو چاينک او پتنوس يې په لاسوکې ورا ننوته، نه پوهېږم نجلۍ وه که د انسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه، ، داسې ښايست لا ماليدلی نه وو ، که رښتيا ووايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په لیدو مې انې رانه هېره شوه،یواځې انې نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول،او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې،خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته یې پیاله کېښوده نوزما سترګې یې خجالته کړې،لمړی ځل مې د مینې محبت،اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نریو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او یوه سندریزه انګازه یې پیل کړه،نو هله پوه شوم چې په رښتیاهم دمینې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپیرلري،دنجلۍ تورو غټو سترګو،نریو وروځو،ګلابي نریو شونډو،غونډې زنې،اوږدو وېښتانو اوپه اندازه برابر قداوقامت هغې ته حیران کړی وم،هسې قدرتي سینګار شوې وه ،خو زماخوشخبختي دلته وه چې د انې تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و،کنه څه فکر به یې کاوه، له ځان سره مې ویل چې اوس به زه هم همزولو ته وایم چې ما هم مینه کړې ده ،په همدې فکرونوکې وم کې وم چې انې مې راباندې اواز وکړ.

ګرانه ! تالا تر اوسه له پیالې نه یو غړپ هم ندی کړی؟لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمینې له ډک سمندرنه یې په داسې حال کې را بهر کړم چې لامې تنده نه وه ماته ،سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.

نه نه ادې ! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې یخ چای څښم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دتوکې په ډول يې راغبرګه کړه، او بـه پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو داپخپله دومره وچه شوې وه چې پـه خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چای نـه څښـم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.
خـو ای کـاش چـې نـن مـې انـۍ تـر ډېرځنـډ همدلتـه پـاتې شـوې وای،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورتـه يې مخ کـړ، مـوړ اوس ځو ،رخصت يې واخست، پـه دې کـار سره يې زمـا پـه زړه کـې د ځان لپاره مينه يوڅه راکمه کړه، غوصه مې ورتـه راغلـه خـو هـېڅ مـې نه شول ويلی،له کوره دوتلو پـه وخت کـې مې زه لـه انـۍ نـه وروستـه شـوم، څوځلـه مـې وروسـتـه وکـتـل،چې دادکـوټې پـه مـخ کې لاس تـر زنـې ولاړه وه،او پـه مـوړ پسـې يـې کتـل زمـا لـه کتلـو سـره بـه يـې شرمګينه خندا په شونډولکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انۍ ته وويل:اوس بايد موړ ولاړ شو زموړ کره، هغې وويل چې سبابه ولاړ شو ، اوس خو ډېره ناوختـه ده، خومـا نـه غوښتل په هغه ځای کې چې زړه مـې نـا ارامـه وي پـاتې شـو ، زمالـه ټينګېدو سره هغه هم رضا شوه،ويل يـې ښـه نـو چـې تـه ډېـر ضـد کوې راځـه چې ځو ،روان شـولو ، نژدې ماښـام و چـې کـورتـه را ورسـېدو ، دشپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بسـتر ته ولاړم او ستر ګې مې سره ورغلې،بيا نويوې رنګينې اوکاملاً نوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نړۍ ته ، چې له دې څخه مخکې مې دداسې نړۍ تصور هم نشو کولای داخل شوم، شنه باغونه، شنې جلګې، په ویالو کې سپینې داوبو شان روانې اوبه، دشپېلۍ غږونه، دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغه انجلۍ په داسې انداز کې چې کوچیانۍ اوږدې جامې یې په تن وې، دمنګي له غاړې یې لاس را تاو کړی وو او دیوې بدرۍ جمالې په شان زما په طرف په ناز او نخرو راروانه وه ،نو ترسهاره په هماغه رنګینیو کې وم خو بیا هم نه پوهېږم ولې داسې وختونه ډېر ژر تېرېږي، ډېرژر سهار شو کله چې پلار مې رابانډې اواز وکړ چې لمونځ ته پاڅېږم نو ډېره زیاته غوصه راغله ،له خوبه را بیدار شوم ،لمونځ مې وکړ، دچای څښلو وروسته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانه هېڅ نه هېرېده ،نن مې غوښتل چې له انۍ څخه مې دهغې په اړه وپوښتم، نوم یې تری یاد کړم، دپلار نوم، او داچې موږ له دوی سره څه ریشته لرو؟
په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې به وې چې کورته راغلم، پلار مې هم په کور کې نه و ،مور مې دکور په کارونو کې بوخته وه، انۍ مې په کټ ناسته وه، ورغلم، او ترڅنګ یې غلی کېناستم، ورته مې وویل موري ! یوه خبره وکړم؟
ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت ندی درکړی چې اوس اجازه غواړې؟
نه داسې خــــــو کله ندي شوي خو بیا هم کنه دانسان فکر تل یو شان نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ايه ګُله څه راته وايې؟

مورې ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چا دی؟

ولې چادرته څه ويلي که څنګه؟

نه هسې پوښتنه مې وکړه.

ايا هغوی په رښتـــــيا هم زموږ خپلوان دي؟

هو.

زما پوزه يې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ويل.

هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.

هسې مورجانې بيا کله هلته ځې؟

لکه چې انې مې نوره زما پـه مقصد پوه شوې وي؛ يوځل يـې راتـه وخندل او له غوږنه يې ونيوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنـه زړه وېوړه؟

اهـ څومره ښکلی نوم يې دی زېبا.

دا خبـره مـې لـه خـولې پـه غيـر اختيـاري ډول ووتـه ، ژر مـې ځانتـه فکرشو ،هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.

خو انې مې راته وويل چې هغه دې لـه زړه نه وباسه،ما چې نور هېـڅ ويـل نـه شـول زغملی؛ نـو مې ورتـه وويـل مورجـانې هغـه زمـا ډېـره خوښه شوله، خير دی ته خو مې لـه ادي او پلار سره خبره وکـړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي،او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی يم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وخندل وليونيه زه وايم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وويل ته ولې داسې وايې؟
ايا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وويل ته ولې ځان نه پوهوې هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا ! ستا مطلب دی چې هغه يې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلور کلنه وه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکمي مودي ملګرې

ويارمن: اُف خداى دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ، چې
څوک ورشي نو نورخودمرغۍ شيدې شي خوهغه شته ايمان هم ترې
کډه وکړي.
اوښکه: په حيرانتيا سره : اخرپرابلوم څه دى ما خوهم پوهه کړه کنه.
ويارمن: نه اوس نو د اسلام وه چې تاماته وکړ د اخودې هم پرما اوهم
پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وايي چې السلام عليکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده ، سمه ده هغه څه ورته وايي هو رښتيا شيخ
صيبه نوربه داغلتي نه رپيټ کېږي اوس خودې دا تروه تنده جوړه
کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.
ويارمن: ښه کېنم خو په يوه شرط.
اوښکه: د څه شي شرط ښه ته به بيا وايي چې ماته انګريزي رازده کړه .
ويارمن:وايم زما توبه لدې انګرېسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وايم
چې په دې سوچه پښتوکې دا دسروکافروخبرې مه راګډوه خوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیاهم پکي یوه یوه لکه پـه وریجوکي دمـې پشـان راولي،شـرط مي داده چي ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.
اوښکه: هاهاهاسمون نه semanسیمن.
ویاړمن: بس هرڅه چي ده.
اوښـکه:زه خـوواېم ویاړمنـه چي رازه لـه دي تېروکیسـونه بـه تېرشو اوپه نویو خبروبه فکروکړو.
ویاړمن:نوبیازمـایي دخدای پامـان زه درنـه ولاړم ځکـه چي تـه پرمـا دومره بآورنلري نوبیـازه هم سـتاعبس خبروتـه وخت نلرم بس دلتـه کېنه خبري کوه اوخپله ورته خانده هسي هم په خپلوخبروډېره مئېنـه یي.
اوښکه: ښه ده بابا !!راځه درته کوم یي مه خفه کېـږه وایـم پـه ضدکي خومکمل سیمن یي ،ښه نو غوږدي ونیسه.
ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مي ونیول.
اوښکه: زماخبري واوره داسي درته وایم خوزه هم یوشـرط لـرم اوهغـه داچي زماپه خبره کي به نه راغوته کېږي سمه ده؟
ویـاړمن: هـو سـمه ده بس داسـي فکـر وکـړه چي زه لـه همـدا اوس نـه ګونګی شوم.
اوښکه: کیسه خوداسي ده چي کله په افغانستان کي دلوړوزده کـړو دوزارت لخوانــه ماتــه ســتوډنټ سکالرشــیپ راکړشــو او زه یــوه امریکایي پوهنتون ته ورولیږندل شوم ،نوکله چي زه هلتـه ورسـېدم ،زه کاملاً تنهـاوم یـواځي زه پکي افغانـه وم ،نوزمـا پـه ډېرکم وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې زړه تنګ شو ،کله به مې زړه غوښتل چې راځه بېرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وايي ، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سيټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلين وو ،ما هغوی ته هېلو وویل خو هغوی هېڅ ځواب رانکړ او ما ته يې نيغ نيغ کتل ما ورته وويل چې خیر خو به وي ؟ يوه راته وويل:مونږ غواړو تا له ځان سره بوځو سايټ سينګ ته (چکر)ته ما وويل نه زه دا کار نشم کولا خو هغوی غوښتل ما له ځانه سره په زور بوځي يوه زه له لاسه ونيوم او کش يم کړم وه يې ويل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ي خوشحاله شي او خوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش او ګير کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه يو بل هلک راپيدا شو چې لدې نه مخکې ما له ده سره نه پېژندل،هغه هلک يې له لاسه ونيوه او ټکان يې ورته وکړ ويې ويل که دا افغانستان ندی نو دنځاکلپ هم ندی دا د درس ځای دی نه دلوبو او چکر،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وويل د څه شي مننه د دې په خاطر چې ته مې د دغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وويل هو ،ويې خندل او روان شو ،د ځوورځو په تېريد سره ما بيا دی په پوهنتون کې وليد چې په سيټ ناست و او کتاب يې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه د کېناستلو وويل ،ما هم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پيدا کړم چې له ده څخه دده او دده د کورنۍ په اړه وپوښتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

،ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سپمن ،په کوم ځآی کې اوسې، په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً؟ملت افغان ! څه هو هغه زمادهرې خبرې ځواب ډېردقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډيره متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې وويل چې ته کولی شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې نمبرتماس نيولی شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر ټولو ښه ملګری شو ،يوځای به مو studyکوله خو موږ داوړو بېلې بېلې پوهنځی لوستې ،خو لنډه يې درته وو وايم وخت تېرېده مابه نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون خبرې به موکولې دې لړی نژدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو ورځې مسلسل رانغی مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايده يې ونکړه خير نن ورځ تېره شوه سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايی دهغوی کورته ورغلم کوريې په يوه ډېره ښکلې ودانی کې و يوه امريکايي کوچنې ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سپمن دوی کور کوم راوښيې ،هلک چې طرف ته ګوته نيغه کړه that’s there homeزه ورننږدې شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يو سړی له کوره رابهرشو په انګليسي يې وويل تاسوڅوک؟ماوويل داد سپمن کوردی د سړی په سترګوکې اوښکې ورغړېدې yesخوماته داهرڅه ډېرعجيب ښکاره شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ماته کتل او اوښکې يې په مخ را روانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته ووېل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردی ؟هغې ښځې يو ناڅاپه پرما راخيزکړغبږ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بېخي وارخطا کړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل (هغه موږ يوائې پرېښودو he live us alone) او بيا يې چيغې کړې،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له خبرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! ! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سپمن زما ملګرى دى هغه داخوورځې نه راځې خيرخوبه وي او تاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،درو ښې ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره ډېرپه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې ډېرټينګار وکړ چې احتياط وکړي خو د الله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او د شفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژرورشم کله چې هلته ورسېدم د سبمن اخري شپې وې ،دلته شونډې په غاښونوکې وچیچلې خو خپله ژړايې راقابو نشوه کړای له سترګويې داوښکوباران شروع شو ،ماهم ژړل ،خپلوخبروته یې ادامه ورکړه اوپه ډېروسختو حالاتوکې یې زما په لاس کې لاکټ کېښود ،لاکټ یې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګلیسي لیکل شوی وه (اوښکه) مادډې لاکټ په لیدلو ځان قابو نشوای کړای اوله خولې ځخه مې بې اختیاره چیغه ووته سبمن سبمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي یې راکړه ،چې خیر دی داهرڅه دهغه زات له طرفه وي چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته یې اخلي ،په هرحال یې شکر،ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبراوحوصلې ته حیرانه پاته شوم ،ماورته وویل چې زه کولی شم د سبمن قبرته ورشم ؟زه اوسیماچې د سبمن کشره خور وه له پلارسره یې په کوچني موټرکې سپاره شوه چې ډېروري هم سیماکوله له کورڅخه دوه کیلومتره لرې فاصله کې یوه لویه اوسپنیزه چهاردیوالۍ ته ورسیدو چې په عمومي دروازه یې په انګلیسي لیکل شوې وه afghan’s graveyard(دافغانانو هدیره)ماپه ډېره حیرانتیا ورته کتل چې سیماله لاسه ونیولم راځه بویې تلم یو نوې قبرت یې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بیا ډېره ژړاراغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ یوڅو شېبې ورته ولاړووو نورترې راوان شولو په لاره کې د سبمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه
یم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځیرځیر راوکتل اوبیایې جېب ته
لاس کړ هغه لاکټ یې راوویسته ، کله به یې په لاکټ کې لیکل شوي
نوم ته کتل اوکله یې ماته،یوځل یې زما سرپه غېږکې ونیوه او زړه
ته یې نږدې کړم،پرتندي یې ښکل کړم او لاکټ یې راپه غاړه کړ
،راته یې وویل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستا په
سترګو کی دخپل زوی مینه وینو ،خو په دې ځای چې کې زمالپاره
ډېرعجیب ول هغه ددوی صبراوحوصله چې په ډېرکم وخت کې یې
غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خیاله نه وځي او
دا لاکټ چې ته زماپه غاړه وینې داهماغه لاکټ دی چې نن یې هم له
ماسره دسپمن مینه ژوندی ساتلې ده.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library